

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 166

40e jaargang

31 mei 1997

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
97/C 166/01	Arrest van het Hof (Zesde Kamer) van 15 april 1997 in zaak C-22/94 (verzoek van de High Court of Ireland om een prejudiciële beslissing): The Irish Farmers Association e.a. tegen Minister for Agriculture, Food and Forestry, Ierland en Attorney General (Extra heffing op melk — Referentiehoeveelheid — Tijdelijke schorsing — Omzetting — Definitieve verlaging — Verlies van schadevergoeding) ..	1
97/C 166/02	Arrest van het Hof (Zesde Kamer) van 15 april 1997 in zaak C-27/95 (verzoek van de High Court of Justice om een prejudiciële beslissing): Woodspring District Council tegen Bakers of Nailsea Ltd (Keuringen door dierenarts vóór slachten in slachthuizen — Geldigheid — Rol van officiële dierenarts — Doorberekening van honoraria aan slachthuisexploitant)	2
97/C 166/03	Arrest van het Hof (Vierde Kamer) van 15 april 1997 in zaak C-105/95 (verzoek van het Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster om een prejudiciële beslissing): Paul Daut GmbH & Co. KG tegen Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh (Separatorvlees — Warmtebehandeling — Gezondheidsvoorschriften voor productie en in de handel brengen — Intracommunautair handelsverkeer)	2
97/C 166/04	Arrest van het Hof (Vierde Kamer) van 15 april 1997 in zaak C-272/95 (verzoek van het Bundesverwaltungsgericht om een prejudiciële beslissing): Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung tegen Deutsches Milch-Kontor GmbH (Steuern voor mageremelkpoeder — Systematische controles — Controlekosten)	3
97/C 166/05	Arrest van het Hof (Zesde Kamer) van 15 april 1997 in zaak C-292/95: Koninkrijk Spanje tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Beroep tot nietigverklaring — Kaderregeling inzake staatssteun aan de automobielenindustrie — Verlenging met terugwerkende kracht — Artikel 93, lid 1, van het EG-Verdrag)	3

NL

1

(Vervolg z.o.z.)

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
97/C 166/06	Beschikking van het Hof van 4 maart 1997 in zaak C-46/96: Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Afdoening zonder beslissing)	4
97/C 166/07	Zaken C-108/97 en C-109/97: Verzoek van het Landgericht München I van 8 januari 1997 om een prejudiciële beslissing in de gedingen tussen WSC Windsurfing Chiemsee Produktions- und Vertriebs GmbH en Boots- und Segelzubehör Walter Huber enerzijds en Attenberger Franz anderzijds.	4
97/C 166/08	Zaak C-112/97: Beroep, op 18 maart 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	5
97/C 166/09	Zaak C-114/97: Beroep, op 19 maart 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	5
97/C 166/10	Zaak C-118/97: Verzoek van de Maaseutuelinkeinojen valituslautakunta van 12 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in de zaak L. Pitkäranta, vertegenwoordigd door haar wettelijke voogd A. Pitkäranta.	6
97/C 166/11	Zaak C-121/97: Beroep, op 24 maart 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland	7
97/C 166/12	Zaak C-122/97: Beroep, op 24 maart 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland	7
97/C 166/13	Zaak C-123/97: Verzoek van de Pretura Circondariale di Padova van 17 december 1996 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen T. Nalon en Italiaanse Post	8
97/C 166/14	Zaak C-124/97: Verzoek van de Vaasan Hovioikeus (Hof van Beroep te Vaasa) van 21 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in de aldaar aanhangige hogere voorziening in de strafzaak tegen M. J. Läärä e.a.	8
97/C 166/15	Zaak C-125/97: Verzoek van de arrondissementsrechtbank te Alkmaar van 18 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A.G.R. Regeling en Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid	9
97/C 166/16	Zaak C-126/97: Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden van 21 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Eco Swiss China Time Ltd en Benetton International NV	9
97/C 166/17	Zaak C-131/97: Verzoek van het Pretura Circondariale di Bologna — Sezione controversie del lavoro — van 2 december 1996 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Carbonari Annalisa en 121 andere verzoekers enerzijds en 1) Università degli Studi di Bologna, 2) Ministerie van Volksgezondheid, 3) Ministerie van Universitair onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek en 4) Ministerie van Financiën anderzijds	9
97/C 166/18	Zaak C-134/97: Verzoek van de Skatterättsnämnd van 20 februari 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Victoria Films A/S en Riksskatteverk	10

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
97/C 166/19	Zaak C-135/97: Verzoek van het Oberlandesgericht Wien van 24 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Verein zur Förderung des freien Wettbewerbs im Medienwesen en MVF Magazin-Verlag am Fletrand Gesellschaft mbH	10
97/C 166/20	Zaak C-136/97: Verzoek van het VAT and Duties Tribunal, Manchester, van 2 april 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Norbury Developments Ltd en Commissioners of Customs and Excise	10
97/C 166/21	Zaak C-144/97: Beroep, op 16 april 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek	11
97/C 166/22	Zaak C-145/97: Beroep, op 16 april 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België	11
97/C 166/23	Zaak C-149/97: Verzoek van het VAT and Duties Tribunal, London, van 7 april 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen The Institute of the Motor Industry en Commissioners of Customs and Excise	12
97/C 166/24	Doorhaling van zaak C-205/90	12
97/C 166/25	Doorhaling van zaak C-126/96	12
97/C 166/26	Doorhaling van zaak C-133/96	12
97/C 166/27	Doorhaling van zaak C-186/95	12
97/C 166/28	Doorhaling van zaak C-339/96	13
	GERECHT VAN EERSTE AANLEG	
97/C 166/29	Beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 26 februari 1997 in zaak T-191/96 R, C.A.S. Succhi di Frutta SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Mededinging — Kort geding — Verzoek tot opschorting van tenuitvoerlegging)	13
97/C 166/30	Beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 3 maart 1997 in zaak T-6/97 R, Comafrika SpA en Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Gemeenschappelijke ordening der markten — Bananen — Voorlopige verminderingscoëfficiënt — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorlopige maatregelen — Ontvankelijkheid van verzoek om voorlopige maatregelen — Ernstige en onherstelbare schade)	13
97/C 166/31	Zaak T-42/97: Beroep, op 28 februari 1997 ingesteld door G. Lebedef tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	14
97/C 166/32	Zaak T-61/97: Beroep, op 7 maart 1997 ingesteld door Sofivo e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	14
97/C 166/33	Zaak T-62/97: Beroep, op 10 maart 1997 ingesteld door Société Générale tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	14

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
97/C 166/34	Zaak T-68/97: Beroep, op 13 maart 1997 ingesteld door M. Neumann en I. Neumann-Schölles tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	15
97/C 166/35	Zaak T-72/97: Beroep, op 27 maart 1997 ingesteld door Proderec — Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos ACE tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	16
97/C 166/36	Zaak T-73/97: Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door British Shoe Corporation e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	17
97/C 166/37	Zaak T-74/97: Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH tegen Raad van de Europese Unie	18
97/C 166/38	Zaak T-75/97: Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	18
97/C 166/39	Zaak T-76/97: Beroep, op 27 maart 1997 ingesteld door Sofivo e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	19
97/C 166/40	Zaak T-77/97: Beroep, op 27 maart 1997 ingesteld door J. Baiges Planas en 16 anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	20
97/C 166/41	Zaak T-78/97: Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door F. J. Maeztu Nieva tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	20
97/C 166/42	Zaak T-79/97: Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door M. A. Köhler tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	20
97/C 166/43	Zaak T-81/97: Beroep, op 1 april 1997 ingesteld door Regione Toscana tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
97/C 166/44	Zaak T-82/97: Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door P. Rousseaux tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
97/C 166/45	Zaak T-83/97: Beroep, op 1 april 1997 ingesteld door Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	22
97/C 166/46	Zaak T-85/97: Beroep, op 3 april 1997 ingesteld door Horeca-Wallonie tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	22
97/C 166/47	Zaak T-87/97: Beroep, op 4 april 1997 ingesteld door G. Van Dyck tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
97/C 166/48	Zaak T-88/97: Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door H. Jacobs tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
97/C 166/49	Zaak T-89/97: Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door M. Barfod tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	24

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
97/C 166/50	Zaak T-90/97: Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door M. Frix tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
97/C 166/51	Zaak T-92/97: Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door P. Salez tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
97/C 166/52	Zaak T-93/97: Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door Minh-Hong Pham tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
97/C 166/53	Zaak T-94/97: Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door B. Nau tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
97/C 166/54	Zaak T-95/97: Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door M. L. Brichard tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
97/C 166/55	Zaak T-96/97: Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door L. Rappe tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
97/C 166/56	Zaak T-97/97: Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door D. Callebaut tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

(Zesde Kamer)

van 15 april 1997

in zaak C-22/94 (verzoek van de High Court of Ireland om een prejudiciële beslissing): The Irish Farmers Association e.a. tegen Minister for Agriculture, Food and Forestry, Ierland en Attorney General ⁽¹⁾)

(Extra heffing op melk — Referentiehoeveelheid — Tijdelijke schorsing — Omzetting — Definitieve verlaging — Verlies van schadevergoeding)

(97/C 166/01)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-22/94, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van de High Court of Ireland in het aldaar aanhangig geding tussen The Irish Farmers Association e.a. en Minister for Agriculture, Food and Forestry, Ierland en Attorney General, om een prejudiciële beslissing over de geldigheid van artikel 5 quater, lid 3, onder g), van Verordening (EEG) nr. 804/68 van de Raad van 27 juni 1968, houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelproducten (PB 1968, L 148, blz. 13), ingevoegd bij artikel 1, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 816/92 van de Raad van 31 maart 1992 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 804/68 (PB 1992, L 86, blz. 83), en van artikel 3 van Verordening (EEG) nr. 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB 1992, L 405, blz. 1), in de versie van artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 1560/93 van de Raad van 14 juni 1993 houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3950/92

(PB 1993, L 154, blz. 30), heeft het Hof (Zesde Kamer), samengesteld als volgt: J. L. Murray, president van de Vierde Kamer, waarnemend voor de president van de Zesde Kamer, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch (rapporteur) en H. Ragnemalm, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 15 april 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Voorzover de tijdelijke schorsing van een percentage van de referentiehoeveelheid in de zin van Verordening (EEG) nr. 775/87 van de Raad van 16 maart 1987 betreffende de tijdelijke schorsing van een deel van de referentiehoeveelheden bedoeld in artikel 5 quater, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 804/68 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelproducten, bij die bepalingen is omgezet in een definitieve verlaging zonder vergoeding, blijkt bij toetsing ervan aan de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht zoals het vertrouwensbeginsel, het discriminatieverbod, het evenredigheidsbeginsel, en het fundamentele eigendomsrecht, niet van feiten of omstandigheden die de geldigheid kunnen aantasten van artikel 5 quater, lid 3 onder g), van Verordening (EEG) nr. 804/68 van de Raad van 27 juni 1968 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelproducten, ingevoegd bij artikel 1, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 816/92 van de Raad van 31 maart 1992 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 804/68, en van artikel 3 van Verordening (EEG) nr. 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten, in de versie van artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 1560/93 van de Raad van 14 juni 1993 houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3950/92.

⁽¹⁾ PB nr. C 76 van 12. 3. 1994.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde Kamer)

van 15 april 1997

in zaak C-27/95 (verzoek van de High Court of Justice om een prejudiciële beslissing): Woodspring District Council tegen Bakers of Nailsea Ltd ⁽¹⁾

(Keuringen door dierenarts vóór slachten in slachthuizen — Geldigheid — Rol van officiële dierenarts — Doorberekening van honoraria aan slachthuisexploitant)

(97/C 166/02)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-27/95, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van de High Court of Justice (Bristol Mercantile Court, Verenigd Koninkrijk) in het aldaar aanhangig geding tussen Woodspring District Council en Bakers of Nailsea Ltd, om een prejudiciële beslissing over de verenigbaarheid van Richtlijn 64/433/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees (PB 1964, blz. 2012), zoals gewijzigd en gecodificeerd bij Richtlijn 91/497/EEG van de Raad van 29 juli 1991 (PB 1991, L 268, blz. 69), met de artikelen 39 en 40, lid 3, van het EG-Verdrag, en met de algemene beginselen van evenredigheid en van non-discriminatie, heeft het Hof (Zesde Kamer), samengesteld als volgt: J. L. Murray (rapporteur), president van de Vierde Kamer, waarnemend voor de president van de Zesde Kamer, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch en H. Ragnemalm, rechters; advocaat-generaal: A. La Pergola; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 15 april 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Particulieren kunnen met een beroep op schending van de artikelen 39 en 40, lid 3 van het EG-Verdrag, en op de algemene beginselen van evenredigheid en van non-discriminatie, voor een nationale rechterlijke instantie de geldigheid van een handeling van de Gemeenschapsinstellingen betwisten.*
2. *Richtlijn 64/433/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees, zoals gewijzigd en gecodificeerd bij Richtlijn 91/497/EEG van de Raad van 29 juli 1991, is niet ongeldig wegens strijdig met de artikelen 39 en 40, lid 3, van het Verdrag en het algemene evenredigheidsbeginsel, voor zover de lidstaten daarbij worden verplicht en/of het de lidstaten daarbij wordt toegestaan, voor te schrijven dat sanitaire keuringen in slachthuizen worden verricht door officiële dierenartsen, en/of voorzover daarbij keuringen vóór het slachten verplicht worden gesteld.*
3. *De uit Richtlijn 64/433 voortvloeiende verplichting om de kosten van de keuringen door een officiële dierenarts ten laste te brengen van het slachthuis waar de dieren worden geslacht, is niet in strijd met de*

artikelen 39 en 40, lid 3, van het Verdrag, en met de algemene beginselen van gelijke behandeling en/of van evenredigheid.

⁽¹⁾ PB nr. C 101 van 22. 4. 1995.

ARREST VAN HET HOF

(Vierde Kamer)

van 15 april 1997

in zaak C-105/95 (verzoek van het Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster om een prejudiciële beslissing): Paul Daut GmbH & Co. KG tegen Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh ⁽¹⁾

(Separatorvlees — Warmtebehandeling — Gezondheidsvoorschriften voor productie en in de handel brengen — Intracommunautair handelsverkeer)

(97/C 166/03)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-105/95, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van het Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster (Duitsland), in het aldaar aanhangig geding tussen Paul Daut GmbH & Co. KG en Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh, betreffende een prejudiciële beslissing over de uitlegging van Verordening 64/433/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees (PB 1964, 121, blz. 2012), zoals gewijzigd en gecodificeerd bij Richtlijn 91/497/EEG van de Raad van 29 juli 1991 (PB 1991, L 268, blz. 69), Richtlijn 89/608/EEG van de Raad van 21 november 1989 betreffende wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie, met het oog op de juiste toepassing van de veterinaire en zoötechnische wetgeving (PB 1989, L 351, blz. 34), en de artikelen 30 en 36 van het EG-Verdrag, heeft het Hof (Vierde Kamer), samengesteld als volgt: C. N. Kakouris (rapporteur), waarnemend voor de kamerpresident, P. J. G. Kapteyn en H. Ragnemalm, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: D. Loutermann-Hubeau, hoofdadministrateur, op 15 april 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Artikel 6, lid 1, onder c) en g), van Richtlijn 64/433/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees, zoals gewijzigd en gecodificeerd bij Richtlijn 91/497/EEG van de Raad van 29 juli 1991, verzet zich tegen een nationale regeling die de invoer verbiedt van in de lidstaat van oorsprong niet aan een warmtebehandeling onderworpen separatorvlees, wanneer dit vlees bestemd is om een dergelijke behandeling te ondergaan in een door de officiële dierenarts van het land van oorsprong aangewezen erkende inrichting in de lidstaat van invoer.*

2. De bevoegde veterinaire autoriteit van de lidstaat van oorsprong kan ingevolge Richtlijn 89/608/EEG van de Raad van 21 november 1989 betreffende wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie, met het oog op de juiste toepassing van de veterinaire en zoötechnische wetgeving, om bijstand verzoeken van de bevoegde veterinaire autoriteit van de lidstaat van invoer, zonder dat een dergelijk verzoek voor de officiële dierenarts van de lidstaat van oorsprong een voorwaarde kan zijn om met het oog op de noodzakelijke warmtebehandeling een inrichting aan te wijzen op het grondgebied van de lidstaat van invoer.

(¹) PB nr. C 159 van 24. 6. 1995.

ARREST VAN HET HOF

(Vierde Kamer)

van 15 april 1997

in zaak C-272/95 (verzoek van het Bundesverwaltungsgericht om een prejudiciële beslissing): Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung tegen Deutsches Milch-Kontor GmbH (¹)

(Steun voor magere melkpoeder — Systematische controles — Controlekosten)

(97/C 166/04)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-272/95, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van het Bundesverwaltungsgericht, in het aldaar aanhangig geding tussen Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung en Deutsches Milch-Kontor GmbH, betreffende een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 2, leden 1 en 4, van Verordening (EEG) nr. 1624/76 van de Commissie van 2 juli 1976 houdende bijzondere voorschriften inzake de betaling van de steun voor magere melkpoeder dat gedestilleerd of tot mengvoeder verwerkt wordt op het grondgebied van een andere lidstaat (PB 1976, L 180, blz. 9), zoals gewijzigd bij artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 1726/79 van de Commissie van 26 juli 1979 (PB 1979, L 199, blz. 10), de uitlegging van artikel 10 van Verordening (EEG) nr. 1725/79 van de Commissie van 26 juli 1979 met betrekking tot de uitvoeringsbepalingen inzake de toekenning van steun voor tot mengvoeder verwerkte ondermelk en voor magere melkpoeder bestemd voor kalvervoeding (PB 1979, L 199, blz. 1), en de uitlegging van de artikelen 9, 12, 16 en 95 van het EG-Verdrag, heeft het Hof (Vierde Kamer), samengesteld als volgt: J. L. Murray, kamerpresident (rapporteur), C. N. Kakouris en P. J. G. Kapteyn, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 15 april 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Artikel 2, leden 1 en 4, van Verordening (EEG) nr. 1624/76 van de Commissie van 2 juli 1976 houdende bijzondere voorschriften inzake de betaling van de steun voor magere melkpoeder dat gedestilleerd of tot mengvoeder verwerkt wordt op het grondgebied van een andere lidstaat, zoals gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1726/79 van de Commissie van 26 juli 1979, en artikel 10 van Verordening (EEG) nr. 1725/79 van de Commissie van 26 juli 1979 met betrekking tot de uitvoeringsbepalingen inzake de toekenning van steun voor tot mengvoeder verwerkte ondermelk en voor magere melkpoeder bestemd voor kalvervoeding, in verbinding met artikel 34 van het EG-Verdrag, verzetten zich tegen het verrichten van systematische controles om na te gaan of magere melkpoeder dat bestemd is om in een andere lidstaat tot mengvoeder te worden verwerkt, qua samenstelling en kwaliteit voldoet aan de voorwaarden waarvan de toekenning van restituties bij uitvoer afhankelijk is, wanneer die controles, met het oog op toekomstige uitvoer van de gecontroleerde goederen, binnen de uitvoerende lidstaat en niet aan de grens worden verricht. Voormelde bepalingen verzetten zich evenwel niet tegen dergelijke controles, voor zover deze slechts steekproefsgewijze plaatsvinden.

2. Een retributie die wordt geïnd ter zake van systematische controles die binnen de uitvoerende lidstaat worden verricht met het oog op toekomstige uitvoer van de gecontroleerde goederen, vormt een ingevolge de artikelen 9 en 12 van het Verdrag verboden heffing van gelijke werking als een uitvoerrecht, ook al stemt zij overeen met de werkelijke kosten van elke controle.

(¹) PB nr. C 248 van 23. 9. 1995.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde Kamer)

van 15 april 1997

in zaak C-292/95: Koninkrijk Spanje tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Beroep tot nietigverklaring — Kaderregeling inzake staatssteun aan de automobiellindustrie — Verlenging met terugwerkende kracht — Artikel 93, lid 1, van het EG-Verdrag)

(97/C 166/05)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-292/95, Koninkrijk Spanje (gemachtigden: A. Navarro González en M. Bravo-Ferrer Delgado) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: G. Rozet en F. E. González Díaz), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het bij brief van 6 juli 1995 meegedeelde en in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* (PB 1995, C 284, blz. 3) gepubliceerde besluit van de Commissie om haar besluit van 23 december 1992 tot verlenging van de communautaire kaderregeling

voor staatssteun aan de automobiellindustrie, met terugwerkende kracht tot 1 januari 1995 te verlengen, heeft het Hof (Zesde Kamer), samengesteld als volgt: G. F. Mancini, kamerpresident, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch en R. Schintgen (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: C. O. Lenz; griffier: D. Louterman-Hubeau, hoofd-administrateur, op 15 april 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verklaart nietig het bij brief van 6 juli 1995 meege-deelde besluit van de Commissie om haar besluit van 23 december 1992, waarbij de communautaire kader-regeling voor staatssteun aan de automobiellindustrie was verlengd, met terugwerkende kracht tot 1 januari 1995 te verlengen.*
2. *Verwijst de Commissie in de kosten.*

(¹) PB nr. C 299 van 11. 11. 1995.

BESCHIKKING VAN HET HOF

van 4 maart 1997

in zaak C-46/96: Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Afdoening zonder beslissing)

(97/C 166/06)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-46/96, Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigde: E. Röder) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: A. C. Jessen en P. F. Nemitz, bijgestaan door H.-J. Rabe en G. M. Berrisch), betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie C(95) 3319 def. van 29 november 1995 betreffende fiscale steun op het gebied van afschrijvingen ten gunste van Duitse ondernemingen, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray en L. Sevón, kamerpresidenten, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann (rapporteur), H. Ragnemalm, M. Wathelet en R. Schintgen, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 4 maart 1997 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Op het beroep behoeft niet te worden beslist.*
2. *De Commissie wordt verwezen in de kosten.*

(¹) PB nr. C 108 van 13. 4. 1996.

Verzoek van het Landgericht München I van 8 januari 1997 om een prejudiciële beslissing in de gedingen tussen WSC Windsurfing Chiemsee Produktions- und Vertriebs GmbH en Boots- und Segelzubehör Walter Huber enerzijds en Attenberger Franz anderzijds.

(Zaken C-108/97 en C-109/97)

(97/C 166/07)

Het Landgericht München I heeft bij beschikkingen van 8 januari 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 maart 1997, in de gedingen tussen WSC Windsurfing Chiemsee Produktions- und Vertriebs GmbH en Boots- und Segelzubehör Walter Huber enerzijds (zaak C-108/97) en Attenberger Franz anderzijds (zaak C-109/97), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Vragen betreffende artikel 3, lid 1, onder c): (¹)

Moet artikel 3, lid 1, onder c), aldus worden uitgelegd, dat het volstaat, dat er een mogelijkheid is dat het teken kan dienen tot aanduiding van de plaats van herkomst, of moet deze mogelijkheid concreet voor de hand liggen (in de zin dat andere soortgelijke ondernemingen dat woord reeds gebruiken om de plaats van herkomst van vergelijkbare goederen aan te duiden, of er althans concrete aanwijzingen zijn, dat zij dit binnen afzienbare tijd zullen doen) of moet het zelfs nodig zijn om dat teken te gebruiken om de plaats van herkomst van de betrokken goederen aan te duiden, of moet er daarnaast nog een gekwalificeerde noodzaak voor het gebruik van die aanduiding van de plaats van herkomst bestaan, daar bijvoorbeeld dergelijke goederen die in die streek worden vervaardigd, in hoog aanzien staan?

Is het voor een ruimere of restrictievere uitlegging van artikel 3, lid 1, onder c), met betrekking tot de aanduiding van de plaats van herkomst van belang, dat krachtens artikel 6, lid 1, onder b), de aan het merk verbonden rechtsgevolgen beperkt zijn?

Vallen onder de in artikel 3, lid 1, onder c), bedoelde aanduidingen van de plaats van herkomst slechts de aanduidingen van de plaats waar de goederen worden vervaardigd, of volstaat het dat die goederen op die plaats of vanuit die plaats worden verhandeld, of volstaat het bij de vervaardiging van textielproducten dat zij in het genoemde gebied worden ontworpen, doch vervolgens elders in het kader van loonwerk worden vervaardigd?

2. Vragen betreffende artikel 3, lid 3, eerste zin:

Welke eisen stelt die bepaling voor de mogelijkheid om een beschrijvend teken in de zin van artikel 3, lid 1, onder c), in te schrijven?

In het bijzonder: Zijn die eisen altijd gelijk, of verschillen zij naar gelang van de grootte van de behoefte om het teken vrij te houden?

Is met name de tot dusver in de Duitse rechtspraak gehuldigde opvatting, dat voor beschrijvende tekens waarvoor een behoefte om het teken vrij te houden be-

staat, een bekendheid bij meer dan 50% van de betrokken handelskringen vereist en te bewijzen is, verenigbaar met die bepaling?

Stelt die bepaling eisen aan de aard en de wijze waarop het door het gebruik verkregen onderscheidend vermogen moet worden vastgesteld?

(¹) Eerste Richtlijn (89/104/EEG) van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten (PB 1989, L 40, blz. 1).

Beroep, op 18 maart 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek
(Zaak C-112/97)
(97/C 166/08)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 maart 1997 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door P. Stancanelli en H. Stovlbaek, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door een regeling in te stellen en in stand te laten ingevolge welke in bewoonde lokalen alleen „gesloten” verwarmingstoestellen mogen worden geplaatst, wat een impliciet verbod inhoudt op de installatie van verwarmingstoestellen van een ander type, die in overeenstemming zijn met Richtlijn 90/396/EEG (¹), de ingevolge het Gemeenschapsrecht op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de proceskosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 5, punt 10, van het Decreet van de President van de Republiek van 26 augustus 1993 (hierna „DPR 412/93”), bepaalt dat bij het plaatsen van nieuwe installaties of de aanpassing van verwarmingsinstallaties waarbij afzonderlijke verwarmingstoestellen worden geplaatst, behoudens de gevallen waarin men zich beperkt tot de vervanging van toestellen, verwarmingstoestellen kunnen worden geplaatst die geïsoleerd zijn ten opzichte van de bewoonde lokalen, dan wel toestellen van eender welk type, voor zover zij buiten, of in passende technische lokalen zijn geplaatst.

Weliswaar verbiedt artikel 5, punt 10, van DPR 412/93 niet de verkoop van niet-geïsoleerde verwarmingstoestellen (van het „open” type), en bevat deze bepaling ook geen algemeen verbod op de plaatsing van die toestellen, doch daartegenover staat dat deze bepaling specifiek, zij het impliciet, de installatie van dergelijke verwarmingstoestellen verbiedt in bewoonde lokalen, wanneer het gaat om het aanbrengen van een nieuwe installatie of om de aanpassing van een bestaande verwarmingsinstallatie.

Dit specifiek verbod is in strijd met artikel 4 van Richtlijn 90/396/EEG, voor zover het een belemmering vormt voor de ingebruikneming van toestellen waarop de richtlijn van toepassing is en die aan de daarin gestelde essentiële voorschriften voldoen.

De redenering dat artikel 5, punt 10, van DPR 412/93 verenigbaar is met Richtlijn 90/396/EEG, wegens de daaraan ten grondslag liggende veiligheidseisen, is ongegrond. De door de richtlijn vastgestelde essentiële eisen inzake de installatie en het gebruik van gastoeestellen — ook die van het „open” type — zijn namelijk exhaustief opgesomd, aangezien daarmee aan alle relevante veiligheidsvoorwaarden is voldaan, zodat bedoelde eisen een dwingend karakter hebben. In de onderhavige zaak hebben de nationale instanties niet langer de mogelijkheid om nationale bepalingen in stand te laten of vast te stellen, die de eerbiediging van bijkomende eisen voorschrijven, zoniet zouden op onrechtmatige wijze belemmeringen worden opgeworpen voor de toepassing en de werking van de interne markt.

Eveneens ongegrond is het argument dat artikel 5, punt 10, van DPR 412/93 moet worden beschouwd als een rechtmatige afwijking van het beginsel van vrij verkeer van goederen, gebaseerd op de artikelen 36 en 100 A, lid 4, dan wel op artikel 129 A van het EG-Verdrag.

(¹) PB nr. L 196 van 26. 7. 1990, blz. 15.

Beroep, op 19 maart 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje
(Zaak C-114/97)
(97/C 166/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 maart 1997 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. Caeiro en F. Castillo de la Torre, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje zijn verplichtingen krachtens het Verdrag, in het bijzonder de artikelen 48, 52 en 59, niet is nagekomen, door de artikelen 7, 8 en 10 van Ley 23/1992 (¹) van 30 juli 1992 te handhaven, voorzover daarin voor de verlening van een vergunning voor de uitoefening van particuliere veiligheidsdiensten met betrekking tot de zogenoemde „veiligheidsondernemingen” als voorwaarde het bezit van de Spaanse nationaliteit wordt gesteld, alsmede dat de bestuurders en directeurs in Spanje wonen, en met betrekking tot het „veiligheidspersoneel”, dat het de Spaanse nationaliteit heeft;
- verweerder in de kosten te verwijzen.

*Middelen en voornaamste argumenten***Vrijheid van vestiging:**

De voorwaarde dat de bestuurders van een vennootschap woonplaats moeten hebben in de lidstaat waarin de vennootschap is gevestigd (artikel 8 van de wet), komt neer op een discriminatie op grond van nationaliteit.

Het aan de ondernemingen gestelde vereiste, dat zij de Spaanse nationaliteit moeten bezitten (artikel 7 van de wet), is duidelijk discriminerend en beperkt het — uitdrukkelijk in artikel 52 van het EG-Verdrag neergelegde — recht van de ondernemingen om hun activiteiten uit te oefenen door middel van een filiaal of een dochteronderneming.

Wanneer het veiligheidspersoneel zijn werkzaamheden anders dan in loondienst uitoefent, is het in artikel 10, lid 3, van de wet neergelegde nationaliteitsvereiste eveneens in strijd met artikel 52 van het Verdrag.

Vrij verrichten van diensten:

Het in artikel 7 vervatte nationaliteitsvereiste voor de onderneming en het in artikel 8 van de wet vervatte woonplaatsvereiste voor de bestuurders leiden ertoe, dat niet in Spanje gevestigde veiligheidsondernemingen of niet in Spanje woonachtig veiligheidspersoneel geen particuliere veiligheidsdiensten kunnen verrichten. Dit vereiste levert een discriminerende belemmering van het vrij verrichten van diensten op.

Artikel 55 van het EG-Verdrag

De Commissie is van mening, dat het feit dat particuliere ondernemingen met bepaalde veiligheidsdiensten zijn belast, die aldus grotendeels aan de staatsfeer zijn onttrokken, op zich de conclusie uitsluit, dat „de particuliere veiligheid [...] functioneel deel uitmaakt van het aan de staat toekomende veiligheidsmonopolie”. Bovendien wordt in de tekst zelf van de wet gespecificeerd, dat de diensten van de veiligheidsondernemingen en het veiligheidspersoneel de openbare veiligheidsondernemingen en het openbare veiligheidspersoneel aanvullen en daaraan ondergeschikt zijn, zonder dat daarnaast wordt gezegd dat zij deel uitmaken van de openbare veiligheid.

De deelneming aan de uitoefening van openbaar gezag wordt niet bepaald door het effect of het doel van bepaalde activiteiten, doch door de bevoegdheden welke aan de desbetreffende ondernemingen of het desbetreffende personeel zijn toegekend. Het voorkomen van strafbare feiten onderstelt niet een prerogatief van het openbaar gezag, aangezien particulieren in bepaalde omstandigheden kunnen optreden ter voorkoming van strafbare feiten. Bovendien is de voorkoming van strafbare feiten niet specifiek in het algemeen aan de veiligheidsondernemingen en het veiligheidspersoneel opgedragen, doch enkel wanneer bescherming het is.

Evenmin kan op grond van de bijzondere verplichting van de veiligheidsondernemingen en het veiligheidspersoneel om in de uitoefening van hun functie de politie (Fuerzas en Cuerpos de Seguridad) bij te staan, met hen samen te werken en hun instructies, voor zover deze de veiligheid beogen, op de volgen worden geconcludeerd dat zij deelnemen aan de deelneming van het openbaar gezag. In be-

paalde omstandigheden is iedere burger daartoe verplicht. Bovendien kan een assistentie verlenende of voorbereidende deelneming aan de uitoefening van het openbaar gezag niet een rechtstreekse en specifieke uitoefening aan de uitoefening van dit gezag opleveren in de zin van artikel 55 van het Verdrag.

De mogelijkheid om wapens te dragen is, hoewel uitzonderlijk, niet een uitsluitende bevoegdheid van de politie of een andere overheidsinstantie en op die grond kan niet worden gesteld dat wanneer het veiligheidspersoneel dergelijke wapens mag dragen, zulks op zich erop duidt dat wordt deelgenomen aan de uitoefening van het openbaar gezag. Het bij Real Decreto 137/1993 van 29 januari 1993 goedgekeurde Reglamento de Armas voorziet in de mogelijkheid dat in omstandigheden waarin zulks gerechtvaardigd is, wapenvergunningen aan particulieren, met inbegrip van onderdanen van een andere lidstaat, kunnen worden verleend. Het is duidelijk dat het veiligheidspersoneel een wapenvergunning moet hebben om zijn diensten te kunnen verrichten, zoals iedere andere burger.

Artikel 56 van het EG-Verdrag:

De Commissie is van mening, dat niet duidelijk is waarom het feit dat een detective of een veiligheidsagent (die zijn werkzaamheden anders dan in loondienst uitoefent) niet de Spaanse nationaliteit, doch de nationaliteit van een andere lidstaat heeft, een reële, feitelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de fundamentele belangen van de maatschappij.

De uitsluiting van alle ondernemingen waarvan de bestuurders of directeuren niet in Spanje wonen, en van alle onderdanen van andere lidstaten lijkt vooral ingegeven door administratieve overwegingen.

Het vrije verkeer van werknemers:

Wanneer het veiligheidspersoneel niet de status van overheidsambtenaar heeft, lijkt het bepaalde in artikel 48, lid 4, niet van toepassing te kunnen zijn.

De in artikel 48, lid 3, erkende redenen van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid staan niet toe, dat een gehele sector van werkzaamheden van het vrije verkeer van werknemers en de toegang tot arbeid wordt onttrokken.

(¹) Boletín Oficial del Estado van 4 augustus 1992.

Verzoek van de Maaseutuelinkeinojen valituslautakunta van 12 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in de zaak L. Pitkäranta, vertegenwoordigd door haar wettelijke voogd A. Pitkäranta.

(Zaak C-118/97)

(97/C 166/10)

De Maaseutuelinkeinojen valituslautakunta heeft bij beschikking van 12 maart 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 maart 1997, in de zaak L. Pitkäranta, vertegenwoordigd door haar wettelijke voogd A.

Pitkäranta, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Zelfde vraag als vraag 1 in zaak C-9/97. ⁽¹⁾
2. Is het in strijd met het discriminatieverbod, het evenredigheidsbeginsel of andere beginselen van Gemeenschapsrecht, dat die vergoeding wordt ontzegd aan een minderjarige die gewoonlijk in de omgeving van Helsingki op ongeveer 70 km van het centrum van het landbouwbedrijf bij zijn voogd woont, wanneer hij zelf noch zijn voogd op het bedrijf zelfstandig landbouw kan beoefenen?

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 15.

Beroep, op 24 maart 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland
(Zaak C-121/97)
(97/C 166/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 24 maart 1997 beroep ingesteld tegen Bondsrepubliek Duitsland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Dr. G. Zur Hausen, juridisch adviseur bij de Commissie, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland de krachtens artikel 171 van het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, door het Jagdgesetz van Saarland niet in overeenstemming te brengen met het arrest van het Hof van 3 juli 1990 in zaak C-288/88 ⁽¹⁾;
2. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland voor elke dag na de betekening van eerdere genoemd arrest, waarop zij de onder 1 genoemde verplichtingen niet is nagekomen, een dwangsom van 26 400 ecu aan de Commissie moet betalen op rekening H 1 KEG „Eigene Mittel der EG” bij de Bundeskasse te Bonn;
3. de Bondsrepubliek Duitsland in de kosten van de procedure te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

In artikel 171, lid 1 van het EG-Verdrag wordt weliswaar geen termijn vastgesteld waarbinnen de uit een arrest van het Hof voortvloeiende verplichtingen door de betrokken lidstaat moeten worden nagekomen, doch hij moet onverwijld met de uitvoering van het arrest beginnen en deze zo spoedig mogelijk afronden.

Het verzoek om oplegging van een dwangsom is gebaseerd op artikel 171, lid 2, van het EG-Verdrag. Voor de hoogte van het genoemde bedrag heeft de Commissie de in PB nr. C 242 van 21. 8. 1996 bekendgemaakte berekeningsmethode toegepast. Voor de vaststelling van de ernst van de inbreuk heeft zij in aanmerking genomen, dat slechts een enkele bepaling in een enkele deelstaat nog niet in overeenstemming is met de bepalingen van Richtlijn 79/409/EEG ⁽²⁾ van de Raad, en dat het eerder een formele inbreuk betreft, omdat geen concrete gevallen van milieuschade in verband met de toepassing van de thans in het Saarland geldende regeling bekend zijn geworden (coëfficiënt 1/20). De duur van de inbreuk acht de Commissie aanzienlijk (coëfficiënt 2/3). Met het oog op de afschrikkende werking van de gevorderde dwangsom baseert de Commissie zich op een aan de lidstaten meegedeelde berekeningsformule, waarin de relatieve positie van elke lidstaat op het punt van zijn bruto nationaal product en het gewicht van zijn stem in de Raad overeenkomstig artikel 148, lid 2 van het EG-Verdrag tot uiting komt.

⁽¹⁾ Jurispr. 1990, blz. I-2721.

⁽²⁾ PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

Beroep, op 24 maart 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland
(Zaak C-122/97)
(97/C 166/12)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 24 maart 1997 beroep ingesteld tegen Bondsrepubliek Duitsland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Dr. G. Zur Hausen, juridisch adviseur bij de Commissie, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland de krachtens artikel 171 van het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, door het arrest van het Hof van 17 oktober 1991 in zaak C-58/89 ⁽¹⁾ niet uit te voeren;
2. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland voor elke dag na de betekening van eerdere genoemd arrest, waarop zij de onder 1 genoemde verplichtingen niet is nagekomen, een dwangsom van 158 400 ecu aan de Commissie moet betalen op rekening H 1 KEG „Eigene Mittel der EG” bij de Bundeskasse te Bonn;
3. de Bondsrepubliek Duitsland in de kosten van de procedure te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

In artikel 171, lid 1, van het EG-Verdrag wordt weliswaar geen termijn vastgesteld waarbinnen de uit een arrest van het Hof voortvloeiende verplichtingen door de betrokken lidstaat moeten worden nagekomen, doch hij moet onverwijld met de uitvoering van het arrest beginnen en deze zo spoedig mogelijk afronden. De Bondsrepubliek heeft nagelaten, dwingende maatregelen tot implementatie van artikel 3, lid 1, van Richtlijn 75/440/EEG ⁽²⁾ vast te stellen. Ook heeft zij nog geen organisch actieplan in de zin van artikel 4, lid 2, van de richtlijn en — in de deelstaten — niet voor alle wateren saneringsplannen opgesteld. Tenslotte is zij haar mededelingsverplichting ex artikel 8 van Richtlijn 79/869/EEG ⁽³⁾ van de Raad van 9 oktober 1979 niet nagekomen.

Het verzoek om oplegging van een dwangsom is gebaseerd op artikel 171, lid 2 van het EG-Verdrag. Voor de hoogte van het genoemde bedrag heeft de Commissie de in PB nr. C 242 van 21. 8. 1996 bekendgemaakte berekeningsmethode toegepast. De inbreuk kwalificeert zij als ernstig (coëfficiënt 8/20). De duur van de inbreuk acht de Commissie aanzienlijk (coëfficiënt 2/3). Met het oog op de afschrikkende werking van de gevorderde dwangsom baseert de Commissie zich op een aan de lidstaten meegedeelde berekeningsformule, waarin de relatieve positie van elke lidstaat op het punt van zijn bruto nationaal product en het gewicht van zijn stem in de Raad overeenkomstig artikel 148, lid 2 van het EG-Verdrag tot uiting komt.

⁽¹⁾ Jurispr. 1991, blz. I-5019.

⁽²⁾ PB 1975, L 194, blz. 26.

⁽³⁾ PB nr. L 271 van 29. 10. 1979, blz. 44.

Verzoek van de Pretura Circondariale di Padova van 17 december 1996 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen T. Nalon en Italiaanse Post

(Zaak C-123/97)

(97/C 166/13)

De Pretura Circondariale di Padova heeft bij beschikking van 17 december 1996, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 24 maart 1997, in het geding tussen T. Nalon en Italiaanse Post, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikelen 92 en 93 van het Verdrag, meer bepaald over de volgende vragen:

1. Kunnen de vragen betreffende de verenigbaarheid van de nationale wet met de betrokken bepalingen van Gemeenschapsrecht worden opgeworpen en beslecht in het kader van procedures die niet zijn ingeleid door ondernemers die zich kunnen beroepen op belangen waarop de Gemeenschapsregels ter bescherming van de mededinging van toepassing zijn?

2. Vormt de nationale regeling houdende vrijstelling van een overheidsonderneming van de naleving van de voor alle andere ondernemers van de sector geldende privaatrechtelijke algemene regeling inzake arbeidscontracten voor bepaalde duur, een steunmaatregel in de zin van artikel 92 van het EG-Verdrag?

Verzoek van de Vaasan Hovioikeus (Hof van Beroep te Vaasa) van 21 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in de aldaar aanhangige hogere voorziening in de strafzaak tegen M. J. Läärä e.a.

(Zaak C-124/97)

(97/C 166/14)

Bij beschikking van 21 maart 1997 (ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 25 maart daaraanvolgend) heeft de Vaasan Hovioikeus (Hof van Beroep te Vaasa) in de aldaar aanhangige hogere voorziening in de strafzaak tegen M. J. Läärä, Cotswold Microsystems Limited en Oy Transatlantic Software Limited, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet het arrest van het Hof van Justitie van de EG van 24 maart 1994 in zaak C-275/92 ⁽¹⁾, Her Majesty's Customs and Excise/G. Schindler en J. Schindler aldus worden uitgelegd, dat de aldaar beslechte zaak geacht wordt overeen te komen met de onderhavige zaak (cf. arrest van het Hof van Justitie van de EG van 6 oktober 1982 in zaak 283/81 ⁽²⁾, Srl Cilfit en Lanificio di Gavardo SpA/Ministry of Health) en dat de bepalingen van het EG-Verdrag in deze zaak op dezelfde wijze moeten worden uitgelegd als in eerstgenoemde zaak?

Voor het geval dat de eerste vraag geheel of ten dele ontkennend wordt beantwoord, stelt de Hovioikeus de navolgende bijkomende vragen:

2. Zijn de in het EG-Verdrag vervatte bepalingen betreffende het vrije verkeer van goederen en diensten (de artikelen 30, 59 en 60) ook van toepassing op speelautomaten als die welke thans in geding zijn?
3. Voor het geval dat de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord:
 - a) Staan de artikelen 30, 59 of 60 van het EG-Verdrag of enig ander artikel eraan in de weg, dat Finland de organisatie van de betrokken speelautomatenactiviteit beperkt door een alleenrecht toe te kennen aan de Raha-automaattiyhdistys, ongeacht het feit dat die beperking op dezelfde wijze nationale en buitenlandse spelorganisatoren treft?
 - b) Geldt voor die beperking een van de in de artikelen 36 en 56 van het EG-Verdrag genoemde rechtvaardigingsgronden op grond van de overwegingen uiteengezet in de Loterijwet of de voorbereidende werken daarvan of op grond van enige andere overweging en kan het voor het beantwoorden van de vraag van belang zijn, hoe groot de

spelwinst is die uit de speelautomaten kan worden gehaald en of de winstmogelijkheid daarbij op toeval dan wel op handigheid berust?

(¹) Jurispr. 1994, blz. I-1039.

(²) Jurispr. 1982, blz. 3415.

Verzoek van de arrondissementsrechtbank te Alkmaar van 18 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A.G.R. Regeling en Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid

(Zaak C-125/97)

(97/C 166/15)

De arrondissementsrechtbank te Alkmaar heeft bij beschikking van 18 maart 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 26 maart 1997, in het geding tussen A.G.R. Regeling en Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is aan de verplichtingen van richtlijn 80/987 (¹) geheel voldaan met een nationale wettelijke regeling, welke er toe kan leiden dat de in die richtlijn voorgeschreven honorerings van een loonaanspraak slechts plaatsvindt indien en voor zover die loonaanspraak over de in die richtlijn vermelde periode een groter bedrag betreft dan het bedrag aan loon dat de werknemer in die zelfde periode heeft ontvangen doch dat, volgens het nationale civiele recht, toegekend wordt aan een loonaanspraak, ontstaan in een voor die periode gelegen tijdvak.

(¹) PB nr. L 283 van 28. 10. 1980, blz. 23.

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden van 21 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Eco Swiss China Time Ltd en Benetton International NV

(Zaak C-126/97)

(97/C 166/16)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft bij beschikking van 21 maart 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 maart 1997, in het geding tussen Eco Swiss China Time Ltd en Benetton International NV, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. In hoeverre zijn de door het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-430/93 en C-431/93 (Van Schijndel en Van Veen/Stichting Pensioenfonds voor Fysiotherapeuten) bij zijn arrest van 14 december 1995 gegeven verklaringen voor recht van overeenkomstige toepassing

indien in een geschil met betrekking tot een privaatrechtelijke overeenkomst, dat niet door de nationale rechter maar door arbiters wordt beslecht, partijen geen beroep doen op artikel 85 van het EG-Verdrag en arbiters naar de voor hen geldende regels van nationaal procesrecht geen vrijheid hebben die bepalingen ambtshalve toe te passen?

2. Dient de Nederlandse rechter in weerwil van de . . . regels van Nederlands procesrecht een — overigens aan de wettelijke vereisten beantwoordende — vordering tot vernietiging van een arbitraal vonnis op grond van strijd van dat vonnis met artikel 85 van het EG-Verdrag toe te wijzen, indien hij oordeelt dat de gestelde strijd zich inderdaad voordoet?
3. Is, in weerwil van de . . . regels van Nederlands procesrecht, de rechter hiertoe ook gehouden, indien in de arbitrale procedure de toepasselijkheid van artikel 85 van het EG-Verdrag buiten de grenzen van de rechtsstrijd is gebleven en arbiters daarover dan ook geen beslissing hebben gegeven?
4. Moet ingevolge het gemeenschapsrecht [een] . . . regel van Nederlands procesrecht buiten toepassing worden gelaten indien dit nodig is om in de vernietigingsprocedure, gericht tegen het latere arbitrale vonnis, te kunnen onderzoeken of een overeenkomst, waarvan in het arbitrale tussenvonnis met gezag van gewijsde is beslist dat zij rechtsgeldig is, wellicht toch nietig is wegens strijd met artikel 85 van het EG-Verdrag?
5. Of moet in een geval als in vraag 4 omschreven buiten toepassing blijven de regel dat van het arbitrale tussenvonnis, voorzover dit het karakter van eindvonnis draagt, niet tegelijk met het latere arbitrale vonnis de vernietiging kan worden gevorderd?

Verzoek van het Pretura Circondariale di Bologna — Sezione controversie del lavoro — van 2 december 1996 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Carbonari Annalisa en 121 andere verzoekers enerzijds en 1) Università degli Studi di Bologna, 2) Ministerie van Volksgezondheid, 3) Ministerie van Universitair onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek en 4) Ministerie van Financiën anderzijds

(Zaak C-131/97)

(97/C 166/17)

Het Pretura Circondariale di Bologna — Sezione controversie del lavoro — heeft bij beschikking van 2 december 1996, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 2 april 1997, in het geding tussen A. Carbonari Annalisa en 121 andere verzoekers enerzijds en 1) Università degli Studi di Bologna, 2) Ministerie van Volksgezondheid, 3) Ministerie van Universitair onderwijs en Wetenschappe-

lijk onderzoek en 4) Ministerie van Financiën anderzijds, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Moet de bepaling van Richtlijn 82/76/EEG ⁽¹⁾ waarin is voorzien, dat de opleiding van artsen-specialisten „op passende wijze wordt bezoldigd”, bij ontbreken van binnen de gestelde termijn door de Italiaanse Republiek vastgestelde specifieke bepalingen, aldus worden uitgelegd, dat zij rechtstreekse werking heeft ten gunste van de kandidaat-specialisten, die zich tegenover de administratie van de Italiaanse Republiek op deze bepaling kunnen beroepen? Kent deze bepaling aan de artsen-specialisten in opleiding het recht toe op een passende vergoeding voor hun volledige opleidingsactiviteit in de door de staat met die opleiding belaste diensten, en brengt zulks voor de overheid, de universiteit te Bologna inbegrepen, de verplichting mee om deze vergoeding te betalen?

⁽¹⁾ PB nr. L 43 van 15. 2. 1982, blz. 21.

Verzoek van de Skatterättsnämnd van 20 februari 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Victoria Films A/S en Riksskatteverk

(Zaak C-134/97)

(97/C 166/18)

De Skatterättsnämnd heeft bij beschikking van 20 februari 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 april 1997, in het geding tussen Victoria Films A/S en Riksskatteverk, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 28, lid 3, onder b) van de zesde BTW-richtlijn juncto bijlage F, punt 2, van deze richtlijn, mede gelet op de inhoud van bijlage XV, deel IX, Belastingen, punt 2, onder aa), van de Akte betreffende de toetreding tot de Europese Unie van Zweden aldus worden uitgelegd, dat de Zweedse nationale wettelijke regeling bepalingen mag bevatten met de inhoud van hoofdstuk 3, § 11, lid 1, van de Mervärdesskattelag (de Zweedse BTW-wet), in de tot en met 31 december 1996 geldende versie? ⁽¹⁾

Bij een ontkennend antwoord op deze vraag, wordt tevens de volgende vraag gesteld:

2. Betekent de omstandigheid dat artikel 28, lid 3, onder b), van de zesde richtlijn niet toestaat, dat de nationale wettelijke regeling in vrijstelling van belasting voorziet voor de in vraag 1 bedoelde handelingen, dat deze bepaling, artikel 6, lid 1, of eventueel enige andere bepaling van de zesde richtlijn in dit opzicht zogenoemde rechtstreekse werking heeft in dier voege, dat er door degene die ten aanzien van de betrokken rechten handelingen verricht, tegenover een nationale

autoriteit beroep op kan worden gedaan om te rechtvaardigen dat die handelingen als belastbare handelingen moeten worden aangemerkt?

Indien ook deze vraag ontkennend wordt beantwoord, wordt de volgende vraag gesteld:

3. Kan degene die ten aanzien van de betrokken rechten handelingen verricht, zich evenwel beroepen op een recht op aftrek op grond van artikel 17, lid 2, of van een andere bepaling van de richtlijn, met andere woorden, heeft de bepaling rechtstreekse werking, ook al geeft de handeling geen aanleiding tot belasting in een later stadium?

⁽¹⁾ „§ 11. Van belasting worden vrijgesteld de volgende handelingen:

1. terbeschikkingstelling of overdracht van rechten als bedoeld in § 1, 4 of 5 van de wet (1960:729) inzake auteursrecht op literaire en kunstwerken, maar niet...”.

Verzoek van het Oberlandesgericht Wien van 24 maart 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Verein zur Förderung des freien Wettbewerbs im Medienwesen en MVF Magazin-Verlag am Fleetrand Gesellschaft mbH

(Zaak C-135/97)

(97/C 166/19)

Het Oberlandesgericht Wien heeft bij beschikking van 24 maart 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie van 7 april 1997, in het geding tussen Verein zur Förderung des freien Wettbewerbs im Medienwesen en MVF Magazin-Verlag am Fleetrand Gesellschaft mbH, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet artikel 30 van het EG-Verdrag aldus worden uitgelegd, dat het zich verzet tegen de toepassing van de wettelijke bepalingen van lidstaat A, waarbij het een in lidstaat B gevestigde onderneming wordt verboden, een aldaar uitgegeven, periodiek verschijnend tijdschrift ook in lidstaat A te distribueren, wanneer daarin prijsvragen of loterijen zijn opgenomen die in lidstaat B rechtmatig worden georganiseerd?

Verzoek van het VAT and Duties Tribunal, Manchester, van 2 april 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Norbury Developments Ltd en Commissioners of Customs and Excise

(Zaak C-136/97)

(97/C 166/20)

Het VAT and Duties Tribunal, Manchester, heeft bij beschikking van 2 april 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 april 1997, in het geding tussen Norbury Developments Ltd en Commissioners of Customs

and Excise, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Mag het Verenigd Koninkrijk een levering van onbebouwd onroerend goed, waarop het optrekken van gebouwen op het moment van de levering krachtens een conform de wetgeving van de lidstaat verstrekte vergunning wettelijk was toegestaan en dat het Tribunal als bouwterrein heeft aangemerkt, vrijstellen op grond van artikel 28, lid 3, onder b), van de zesde richtlijn ⁽¹⁾, niettegenstaande het feit dat:

- a) het belasten van leveringen van onroerend goed, met inbegrip van de leveringen van onroerend goed dat zonder enige twijfel bouwterrein is, is gewijzigd sinds het Verenigd Koninkrijk op 17 mei 1977 de zesde richtlijn aanvaardde, en in het bijzonder sinds de vaststelling van de Finance Act 1989, die de mogelijkheid invoerde om voor sommige van die leveringen af te zien van BTW-vrijstelling; en
- b) het belasten van leveringen van onroerend goed dat zonder enige twijfel bouwterrein is, is gewijzigd sinds het Verenigd Koninkrijk op 17 mei 1977 de zesde richtlijn aanvaardde, en in het bijzonder sinds de vaststelling van de Finance Act 1989, die vereiste dat sommige van die leveringen, die vroeger waren vrijgesteld, als bouwkundige werken volgens de standaard worden aangeslagen,

en gelet op het feit dat:

de levering, indien deze had plaatsgevonden vóór 17 mei 1977, op grond van punt 1 van groep 1 van bijlage 5 bij de Finance Act 1972, zou zijn vrijgesteld?

⁽¹⁾ Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgeving der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB nr. L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1).

Beroep, op 16 april 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek
(Zaak C-144/97)
(97/C 166/21)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 april 1997 beroep tegen Franse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door R. B. Wainwright, juridisch hoofdadviseur, en J.-F. Pasquier, bij de juridische dienst gedetacheerd nationaal ambtenaar, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van Richtlijn 92/

74/EEG van de Raad ⁽¹⁾ tot uitbreiding van het toepassingsgebied van Richtlijn 81/851/EEG ⁽²⁾ betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake geneesmiddelen en tot vaststelling van aanvullende bepalingen voor homeopathische geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, de krachtens die richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- de Franse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge artikel 189, derde alinea, van het EG-Verdrag, zijn de lidstaten verplicht vóór het verstrijken van de daartoe gestelde termijn de maatregelen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van de richtlijnen die tot hen zijn gericht. Ofschoon de betrokken termijn op 31 december 1993 is verstreken, heeft Frankrijk de nodige maatregelen nog steeds niet vastgesteld.

⁽¹⁾ PB nr. L 297 van 13. 10. 1992, blz. 12.

⁽²⁾ PB nr. L 317 van 6. 11. 1981, blz. 1.

Beroep, op 16 april 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België
(Zaak C-145/97)
(97/C 166/22)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 april 1997 beroep tegen Koninkrijk België ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door R. B. Wainwright, juridisch hoofdadviseur, en J.-F. Pasquier, bij de juridische dienst gedetacheerd nationaal ambtenaar, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk België, door het besluit van 9 november 1993 met betrekking tot de kwaliteit- en veiligheidsnormen voor de verhuring van gemeubelde woningen vast te stellen zonder het ontwerp ervan aan de Commissie te hebben meegedeeld, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens artikel 8 van Richtlijn 83/189/EEG van de Raad van 28 maart 1983 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften ⁽¹⁾;
- het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens de Commissie bevat het omstreden besluit, bijvoorbeeld in de artikelen 12 (betreffende elektrische toestellen), 13 (betreffende gasinstallaties) en 23, onder 2 (be-

treffende de nodige uitrusting ter bescherming tegen brand), technische voorschriften in de zin van artikel 1, onder 5, van Richtlijn 83/189/EEG.

(¹) PB nr. L 109 van 26. 4. 1983, blz. 8.

Verzoek van het VAT and Duties Tribunal, London, van 7 april 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen The Institute of the Motor Industry en Commissioners of Customs and Excise

(Zaak C-149/97)

(97/C 166/23)

Het VAT and Duties Tribunal, London, heeft bij beschikking van 7 april 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 april 1997, in het geding tussen The Institute of the Motor Industry en Commissioners of Customs and Excise, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Zijn, in het licht van de feitelijke bevindingen in de paragrafen 3—19 en 21 van deze beschikking en onder de omstandigheden zoals beschreven in paragraaf 21 (waarvan hierna een korte samenvatting) de door een dergelijke instelling zonder winstoogmerk verleende diensten vrijgesteld van BTW, omdat zij op grond van de woorden „... instellingen ... met doeleinden van ... syndicale ... aard”, onder de werkingssfeer van artikel 13 A, lid 1, onder 1, van de zesde richtlijn BTW (¹) vallen?”

„Kort samengevat wordt in paragraaf 21 uiteengezet, dat de instelling een vrijwillige vereniging van personen is die bestaat uit werknemers in de bedrijfstak van autodealers. Het primaire doel van de vereniging is de verbetering van de vakbekwaamheid van haar leden, en van de loopbaanstructuur binnen de verschillende sectoren van de bedrijfstak, alsmede de daaruit voortvloeiende versterking van de publieke opinie over de bedrijfstak en het daarin werkzame personeel. De vereniging tracht dit doel te bereiken door te voldoen aan de vraag naar vakbekwaamheid op alle niveaus, door erkenning van opleidingscursussen (van andere instellingen), door uitreiking van prijzen na afloop van die cursussen en door voorlichting van haar leden via de verspreiding van informatie waardoor zij op de hoogte blijven van ontwikkelingen in de bedrijfstak en in hun vak, en door een register van arbeidsplaatsen bij te houden.”

(¹) Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB nr. L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1).

Doorhaling van zaak C-205/90 (¹)

(97/C 166/24)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 20 februari 1997 de doorhaling in het register gelast van zaak C-205/90 (verzoek van de Rechtbank van koophandel te Kortrijk om een prejudiciële beslissing): Les Assurances du Crédit Namur SA tegen 1. PVBA „Bow” en 2. G. Decoopman.

(¹) PB nr. C 212 van 25. 8. 1990.

Doorhaling van zaak C-126/96 (¹)

(97/C 166/25)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 25 februari 1997 de doorhaling in het register gelast van zaak C-126/96 (verzoek van Her Majesty's Court of Session in Scotland, Edinburgh, om een prejudiciële beslissing): Marie Brizard en Roger International SA tegen William Grant & Sons (International) Ltd en William Grant & Sons Ltd.

(¹) PB nr. C 180 van 22. 6. 1996.

Doorhaling van zaak C-133/96 (¹)

(97/C 166/26)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 25 februari 1997 de doorhaling in het register gelast van zaak C-133/96 (verzoek van de Corte di Appello di Ancona om een prejudiciële beslissing): Ministero delle Finanze dello Stato tegen Foods Import Srl dei Flli Monti.

(¹) PB nr. C 180 van 22. 6. 1996.

Doorhaling van zaak C-186/95 (¹)

(97/C 166/27)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 27 februari 1997 de doorhaling in het register gelast van zaak C-186/95 (verzoek van de Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Castelnuovo di Porto, om een prejudiciële beslissing): Strafzaak tegen L. Iommi, G. Carnovale, F. De Bonis, G. Iommi en A. Iommi.

(¹) PB nr. C 208 van 12. 8. 1995.

Doorhaling van zaak C-339/96 ⁽¹⁾
(97/C 166/28)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 5 maart 1997 de doorhaling in het register gelast van zaak C-339/96 (ver-

zoek van het Tribunal des affaires de sécurité sociale Bouches du Rhône om een prejudiciële beslissing): J. Farias tegen Caisse régionale d'assurance maladie du sud-est.

⁽¹⁾ PB nr. C 354 van 23. 11. 1996.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

**BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT
VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**

van 26 februari 1997

in zaak T-191/96 R, C.A.S. Succhi di Frutta SpA tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

*(Mededinging — Kort geding — Verzoek tot opschorting
van tenuitvoerlegging)*

(97/C 166/29)

(Procestaal: Italiaans)

In zaak T-191/96 R, C.A.S. Succhi di Frutta SpA, gevestigd te Verona (Italië), vertegenwoordigd door A. Miele, advocaat te Padua; A. Tizzano en G. M. Roberti, advocaten, beiden te Napels, en C. Scarpa, advocaat te Venetië, domicilie gekozen hebbende te België, ten kantore van Tizzano, Grote Zavel 36, Brussel tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: P. Ziotti en A. Dal Ferro), betreffende een verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de beschikking van de Commissie van 6 september 1996 tot wijziging van haar beschikking van 14 juni 1996 betreffende de levering van vruchtenap en vruchtenjam bestemd voor de bevolking van Armenië en Azerbeidzjan, geregeld in Verordening (EG) nr. 228/96, heeft de President van het Gerecht een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.*
2. *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

**BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT
VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**

van 3 maart 1997

in zaak T-6/97 R, Comafrika SpA en Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Gemeenschappelijke ordening der markten — Bananen — Voorlopige verminderingcoëfficiënt — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorlopige maatregelen — Ontvanke-lijkheid van verzoek om voorlopige maatregelen — Ernstige en onherstelbare schade)

(97/C 166/30)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-6/97 R, Comafrika SpA, gevestigd te Genua (Italië), en Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., gevestigd te Hamburg (Duitsland), vertegenwoordigd door B. O'Connor, solicitor, bijgestaan door B. García Porras, advocaat te Salamanca, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Kronshagen, advocaat aldaar, avenue Marie Adelaïde 22, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: X. Lexis), betreffende een verzoek krachtens de artikelen 185 en 186 van het EG-Verdrag strekkende tot, ten eerste, opschorting van de tenuitvoerlegging van Verordening (EG) nr. 2035/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de uniforme verminderingcoëfficiënt om, bij wijze van maatregel, te bepalen welke voorlopige hoeveelheid bananen in 1997 aan elke marktdeelnemer van de categorieën A en B kan worden toegewezen in het kader van het tariefcontingent (PB 1996, L 272, blz. 6) voorzover die verordening verzoeksters raakt of erga omnes, ten tweede, het gelasten dat aan verzoeksters het juiste aantal certificaten wordt afgegeven waarop zij recht hebben krachtens het Gemeenschapsrecht, en ten derde, tot het treffen van alle andere maatregelen die het Gerecht nodig acht om verzoeksters voorlopig schadeloos te stellen, heeft de President van het Gerecht op 3 maart 1997 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Het verzoek om voorlopige maatregelen wordt afgewezen.
2. De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Beroep, op 28 februari 1997 ingesteld door G. Lebedef tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-42/97)

(97/C 166/31)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 februari 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door G. Lebedef, wonende te Senningerberg (Luxemburg), vertegenwoordigd door G. Bounéou, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te zijnen kantore, avenue du Bois 15.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- primair, nietig te verklaren het stilzwijgend besluit tot afwijzing van zijn verzoek om in aanmerking te komen voor een detachering als vertegenwoordiger van een vakorganisatie;
- subsidiair, en voor zover nodig,
 - de onregelmatigheid vast te stellen van de procedure van „détachement syndical” (detachering als vertegenwoordiger van een vakorganisatie);
 - nietig te verklaren het besluit van de Commissie om geen einde te maken aan alle in het verleden reeds toegekende detacheringen van vertegenwoordigers van vakorganisaties;
 - de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker is lid van de vakorganisatie „Action & Défense — Luxembourg”, en is van mening dat de weigering van de Commissie om hem in aanmerking te laten komen voor een detachering als vertegenwoordiger van voormelde vakorganisatie, alsmede de weigering om uitspraak te doen over de wettigheid en de geldigheid van in het verleden toegekende detacheringen van vertegenwoordigers van vakorganisaties, een schending vormt van de artikelen 24 bis, 25, 37, 38 en 39 van het Ambtenarenstatuut, van de kaderovereenkomst betreffende de verhouding tussen de instelling en de vak- en beroepsorganisaties, en van Overeenkomst nr. 151 van de Internationale Arbeidsorganisatie inzake de arbeidsverhoudingen in overheidsdienst, in werking getreden op 25 februari 1981.

Beroep, op 7 maart 1997 ingesteld door Sofivo e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-61/97)

(97/C 166/32)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 maart 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Sofivo, gevestigd te Condé sur Vire (Frankrijk), Sofivo Production, gevestigd te Brece (Frankrijk), Sovinor, gevestigd te Condé sur Vire (Frankrijk), Denkavit France, gevestigd te

Montreuil-Bellay (Frankrijk), Sobeval Viande gevestigd te Périgueux (Frankrijk), Serval, gevestigd te Sainte Eanne (Frankrijk), Besnier Industrie, gevestigd te Bourgbarre (Frankrijk), Sovida, gevestigd te Chateaubriand (Frankrijk), Sica Ouest Elevage, gevestigd te Ploudaniel (Frankrijk), Guinde, gevestigd te Montauban de Bretagne (Frankrijk), Tarbouriech, gevestigd te Villeneuve sur Lot (Frankrijk), Mamellor, gevestigd te Charnay les Macon (Frankrijk), Coopagri Bretagne, gevestigd te Landerneau (Frankrijk), Collet et Compagnie, gevestigd te Chateaubourg (Frankrijk), Kermene SA, gevestigd te Saint Jacut du Mene (Frankrijk), en Vals, gevestigd te Champagne (Frankrijk), vertegenwoordigd door D. Kryvian, advocaat te Rouen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Loesch, advocaat aldaar, rue Goethe 11.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren Verordening nr. 18/97 van de Commissie van 8 januari 1997;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters, Franse vennootschappen die kalfsvlees produceren, zijn eerder reeds voor het Gerecht opgekomen tegen Verordening nr. 2222/96 van de Raad ⁽¹⁾ en tegen Verordening nr. 2311/96 van de Commissie ⁽²⁾; in de onderhavige zaak vorderen zij de nietigverklaring van Verordening (EG) nr. 18/97 van de Commissie van 8 januari 1997 houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3886/92 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen inzake de premieregelingen in de sector rundvlees ⁽³⁾, op grond dat deze verordening voor Duitsland het referentiegewicht van het geslachte dier van 103 op 112 kilogram brengt.

Verzoekster's bezwaren zijn gericht tegen de ongelijkheid van behandeling en tegen discriminatie die de mededinging verstoort. Volgens hen is de vaststelling van een hoger referentiegewicht voor geslachte dieren uit Duitsland dan voor dieren uit Frankrijk, zonder dat de Franse bevoegde instanties een beoordelingsmarge wordt gelaten, een factor die bijdraagt tot de in de eerdere zaken reeds ter discussie gestelde verstoring van de mededinging ten gunste van de Duitse producenten.

⁽¹⁾ Zaken T-14/97 (PB nr. C 94 van 22. 3. 1997) en T-15/97 (PB nr. C 94 van 22. 3. 1997).

⁽²⁾ Zaak T-20/97 (PB nr. C 94 van 22. 3. 1997).

⁽³⁾ PB nr. L 5 van 9. 1. 1997, blz. 17.

Beroep, op 10 maart 1997 ingesteld door Société Générale tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-62/97)

(97/C 166/33)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1997 beroep ingediend tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Société Générale, gevestigd te Parijs, vertegenwoordigd

door D. Voillemot, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Zeyen, rue Ermesinde 67.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie, dat is gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 24 december 1996, en waarbij goedkeuring is verleend voor de door de Franse autoriteiten aan Crédit Lyonnais verleende urgente steun;
- de Commissie te verwijzen in alle kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, die eerder reeds beroep heeft ingesteld tegen het besluit van de Commissie van 26 juli 1995 tot voorwaardelijke goedkeuring van door Frankrijk aan Crédit Lyonnais toegekende steun ⁽¹⁾, vordert in de onderhavige zaak nietigverklaring van het besluit van de Commissie om geen bezwaar te maken tegen in september 1996 urgent verleende steun ⁽²⁾, en voerde daarbij volgende middelen aan:

1. De Commissie heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van artikel 93, lid 3 van het EG-Verdrag en met haar besluit van 26 juli 1995, door niet de onwettigheid wegens te late aanmelding vast te stellen van de toegekende urgente steun, en meer in het bijzonder van de inschrijving door EPFR op langlopende nulcouponobligaties ten bedrage van 10 miljard Ffr.
2. De Commissie heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van artikel 92, lid 3, van het EG-Verdrag, met de Communautaire Kaderregeling voor reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden, die is vastgesteld ter uitvoering van voormeld artikel van het Verdrag, en met haar besluit van 26 juli 1995, waar zij heeft ingestemd met de toekenning van extra steun aan Crédit Lyonnais en aldus de onverenigbaarheid van de op 26 juli 1995 goedgekeurde steunmaatregelen met de gemeenschappelijke markt nog heeft versterkt. De goedgekeurde urgente steunmaatregelen:
 - dragen namelijk niet bij tot de ontwikkeling van een bepaalde vorm van economische bedrijvigheid;
 - gaan voorbij aan het gemeenschappelijk belang;
 - versterken de weerslag van de op 26 juli 1995 goedgekeurde steunmaatregelen, waarvan het bedrag en de noodzaak voor betwisting vatbaar zijn, en die bovendien zijn toegekend zonder dat er een werkelijk herstructureringsplan bestond en voldoende elementen voorhanden waren om de daaruit voortvloeiende distorsies van de mededinging te compenseren.
3. De Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 92, lid 3, onder c), van het EG-Verdrag en met de Communautaire Kaderregeling, waar zij goedkeuring heeft verleend voor urgente steunmaatregelen waardoor Crédit Lyonnais in staat wordt gesteld haar activiteiten voort te zetten in afwachting van de toekenning van nieuwe steunmaatregelen, hoewel Crédit Lyonnais, ge-

let op de in het verleden reeds ontvangen steun, voor een nieuwe steunregeling in het geheel niet in aanmerking komt.

4. De Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 92, lid 3, onder c), van het EG-Verdrag en met de Communautaire Kaderregeling, waar zij goedkeuring heeft verleend voor urgente steunmaatregelen in omstandigheden die niet voldeden aan de eisen die gelden voor steun met het oog op de redding van een onderneming, aangezien
 - het niet gaat om financiële steunmaatregelen in de vorm van kredietgaranties of terugbetaalbare kredieten tegen een met een marktrente overeenkomende rentevoet;
 - die maatregelen verder gaan dan noodzakelijk is voor de exploitatie van de onderneming;
 - de steun wordt toegekend voor een bijzonder lange en ongerechtvaardigde periode;
 - de steun niet zijn rechtvaardiging vindt in dringende sociale overwegingen.

⁽¹⁾ Zaak T-32/96, PB nr. C 133 van 4. 5. 1996, blz. 31.

⁽²⁾ PB nr. C 390 van 24. 12. 1996, blz. 7.

Beroep, op 13 maart 1997 ingesteld door M. Neumann en I. Neumann-Schölles tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Zaak T-68/97) (97/C 166/34) (Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 maart 1997 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door M. Neumann en I. Neumann-Schölles, wonende te Karlsruhe (Bondsrepubliek Duitsland), vertegenwoordigd door B. Potthast en H.-J. Rüber, advocaten te Keulen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, advocaat aldaar, rue Mathias Hardt 8—10.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- verweerster te veroordelen, aan eerstgenoemde verzoeker, M. Neumann, overeenkomstig artikel 80 van het Statuut wezenpensioen te betalen;
- de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

I. Neumann-Schölles, ambtenaar bij het Europees Uraneninstituut te Karlsruhe die in tweede huwelijk met een in 1992 overleden ambtenaar van de Commissie was gehuwd, verzocht om overlevingspensioen voor zichzelf en voor haar zoon uit haar eerste huwelijk, M. Neumann. Laatstgenoemde leefde tussen 1982 en 1990 in het gezin van de echtgenoten Schölles en werd ook tijdens zijn in 1995 beëindigde opleiding door dezen gezamenlijk onder-

houden. De biologische vader van M. Neumann en van echt gescheiden echtgenoot van I. Neumann-Schölles heeft nooit onderhoudsgeld betaald voor M. Neumann en overleed onbemiddeld in 1996.

Reeds bij brief van 22 juni 1995 weigerde het tot aanstelling bevoegd gezag aan I. Neumann-Schölles weduwepensioen te betalen, op grond dat haar huwelijk met haar tweede echtgenoot minder dan de in artikel 17 van bijlage VIII bij het Statuut geëiste een jaar had geduurd, en zij zich niet in de in lid twee van dat artikel beschreven uitzonderingssituatie bevond. Tenslotte werd bij brief van 20 maart 1996 ook de toekenning van een wezenpensioen aan M. Neumann geweigerd, daar de voorwaarden van artikel 80 van het Statuut niet waren vervuld.

De in het beroep geformuleerde aanspraak van M. Neumann op wezenpensioen wordt gebaseerd op artikel 80, lid 1, van het Statuut. Zakelijk weergegeven wordt gesteld, dat het aldaar gehanteerde begrip „wezenpensioen” enkel is gebruikt omdat bij het overlijden van een ambtenaar geldsommen worden betaald aan kinderen die daadwerkelijk door hem werden onderhouden. Derhalve zouden niet de wezen, maar veeleer de kinderen die recht hebben op onderhoudsgeld, een wezenpensioen ontvangen.

Anderzijds zou uit artikel 80, leden 2 tot en met 4, van het Statuut blijken, dat de rechthebbende geen volle wees moet zijn.

Verweerster kan zich ook niet op artikel 21 van bijlage VIII bij het Statuut beroepen, daar in lid 1 van de Duitse tekst van dat artikel sprake is van een „verwaisten” kind ⁽¹⁾. Indien de communautaire wetgever daarmee alleen op volle wezen zou doelen, zou artikel 21 van bijlage VIII bij het Statuut innerlijk tegenstrijdig zijn.

⁽¹⁾ Noot van de vertaler: in de Nederlandse tekst wordt ook hier de term „wees” gebruikt.

Beroep, op 27 maart 1997 ingesteld door Proderec — Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos ACE tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-72/97)

(97/C 166/35)

(Procestaal: Portugees)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 maart 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Proderec — Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos ACE, gevestigd Av. 25 de Abril 7B, S/loja, Almada, vertegenwoordigd door M. Rodrigues, advocaat te Lissabon, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij L. M. Miranda Sousa Pires, rue Jean Jaurès 4a.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 9 december 1996 betreffende dossier nr. 880249P3 en de beschikking van de Commissie van 9 december 1996 betreffende dossier nr. 881311P1, beide aan verzoekster meegedeeld op 28 januari 1997;

- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De bestreden beschikkingen vormen definitieve beschikkingen tot goedkeuring van de aanvraag om betaling van het saldo betreffende de „dossiers” inzake financiële steun van het Europees Sociaal fonds, nrs. 881311P1 en 880249P3, ten behoeve van verzoekster. Bij deze beschikkingen besloot de Commissie tot verlaging van het bedrag dat was goedgekeurd bij beschikking C(88) 0831/29.04.88, betreffende de toekenning aan verzoekster van bijstand voor de financiering van beroepsopleidingsacties in Portugal.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster de volgende gebreken aan:

- De beschikkingen van de Commissie zijn onwettig wegens strijdig met Besluit 83/516/EEG van de Raad van 17 oktober 1983 betreffende de taken van het Europees Sociaal Fonds, Verordening (EEG) nr. 2950/83 van 17 oktober 1983 houdende toepassing van dat besluit, en Beschikking 83/673/EEG van de Commissie betreffende het beheer van het Europees Sociaal Fonds.
- De beschikkingen zijn onrechtmatig wegens schending van de rechten en belangen die verzoekster reeds ontleent aan de oorspronkelijke beschikking van de Commissie houdende goedkeuring van de dossiers en aan het onmiddellijk daarna gegeven goedkeuringsbesluit van het Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeo (DAFSE).
- Er zijn twee tegenstrijdige beschikkingen gegeven, daar verzoekster de acties heeft uitgevoerd, zonder dat zulks ooit ter discussie is gebracht, terwijl de terugbetaling wordt gelast van meer dan zeven jaar geleden ontvangen bedragen, die zijn uitgegeven bij de uitvoering en ten behoeve van de twee acties.
- De beschikkingen zijn voorts in tegenspraak met andere eerdere beschikkingen, waardoor het feitelijk en rechtskader waarin de acties werden goedgekeurd en uitgevoerd, volledig is gewijzigd.
- De beschikkingen zijn onbillijk en ingrijpend; zij zijn in strijd met de beginselen van billijkheid, redelijkheid en onpartijdigheid.
- Tenslotte zijn de beschikkingen ongegrond, daar zij in tegenspraak zijn met de door het DAFSE in 1990 afgegeven verklaring, de enige die geldig is daar zij is afgegeven binnen de termijn van 13 maanden, beantwoordt aan de in de communautaire regelgeving gestelde voorwaarden en niet eenzijdig kan worden ingetrokken.
- De twee beschikkingen wijzigen en verstoren het in de oorspronkelijke goedkeuringsbeschikking vastgestelde criterium, doordat zij gebaseerd zijn op een tweede door het DAFSE afgegeven verklaring, op grond waar-

van criteria inzake redelijkheid en goed financieel beheer moeten worden toegepast die noch vóór, noch tijdens, noch na de acties bekend waren gemaakt.

- De beschikkingen maken inbreuk op verzoeksters recht van verweer.

Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door British Shoe Corporation e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-73/97)

(97/C 166/36)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 maart 1997 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door British Shoe Corporation e.a., vertegenwoordigd door A. Bell, Solicitor, Society of Scotland, en M. Powell, Solicitor, England domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Loesch & Wolter, advocaten aldaar, rue Goethe 11.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren Verordening (EG) nr. 165/97 tot instelling van een voorlopig antidumpingrecht op de invoer van bepaald schoeisel met bovendeel van textiel, van oorsprong uit de Volksrepubliek China en uit Indonesië;
- de in rechte noodzakelijke stappen te ondernemen;
- de Commissie in hun kosten in de onderhavige zaak te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters in de onderhavige zaak zijn alle belangrijke importeurs van en detailhandelaars in schoeisel in de Europese Unie. Zij voeren aanzienlijke hoeveelheden schoeisel uit China en Indonesië in, landen waartegen een antidumpingonderzoek is ingesteld dat tot de vaststelling van Verordening (EG) nr. 165/97⁽¹⁾ heeft geleid, waarbij voor schoeisel afkomstig uit China en Indonesië voorlopige antidumpingrechten van respectievelijk 94,1% en 36,5% zijn opgelegd. Verzoeksters vorderen de nietigverklaring van deze verordening.

Verzoeksters beroepen zich op schending in rechte en in feite door de Commissie van artikel 1, lid 4, van Verordening nr. 3284/94⁽²⁾ met betrekking tot het begrip „soortgelijk product” in de zin van die bepaling. Huns inziens is ge vulcaniseerd schoeisel niet aan te merken als een „soortgelijk product” van schoeisel dat volgens het procédé van het spuitgieten is vervaardigd. Tussen beide bestaan er

aanzienlijke verschillen, met name wat de gebruikte materialen, het productieproces, de technische en fysische kenmerken, de prijs, de verpakking en de marketing betreft. Derhalve is het besluit van de Commissie houdende oplegging van een antidumpingrecht van 94,1% op ge vulcaniseerd schoeisel onwettig.

Voorts beroepen verzoeksters zich op schending van artikel 190 van het Verdrag. Huns inziens belet de ontoereikende motivering van Verordening nr. 165/97 het Gerecht van eerste aanleg de vraag te toetsen of verweerster de antidumpingrechten op een correct niveau heeft bepaald. Het eerste bezwaar tegen de benaderingswijze van de Commissie is, dat geen rekening is gehouden met het verschil tussen ge vulcaniseerd schoeisel en schoeisel dat volgens het procédé van het spuitgieten is vervaardigd. Voorts is de berekening van het voorlopig antidumpingrecht correct noch naar behoren gemotiveerd.

Daarnaast stellen zij, dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan bij de beoordeling van het begrip „belang van de Gemeenschap”. De bestreden maatregel impliceert, dat het distributiestelsel het leeuwendeel van het antidumpingrecht kan en zal voor zijn rekening nemen. Dienaangaande legt de Commissie evenwel niet het minste bewijs over; zij stelt enkel de brutomarge tussen invoer en wederverkoop op 100% vast. Geen rekening is gehouden met de kostenstructuur binnen de marge, noch met de winst, noch met de capaciteit van het distributiestelsel om een aanzienlijk gedeelte van het recht te absorberen. Aangezien de kleinhandelsprijzen van ingevoerd schoeisel reeds aanzienlijk zijn gestegen, spreken de feiten de door de Commissie gemaakte beoordeling van de situatie tegen.

Bovendien stellen verzoeksters, dat de Commissie in casu in strijd met artikel 3, lid 1, van Verordening nr. 3283/94, juncto artikel 5, lid 4, van dezelfde verordening, uit het oog heeft verloren dat zij, alvorens zij rechtmatig antidumpingrechten mag opleggen, moet aantonen dat een groep van Europese producenten die tezamen 25% van de Europese producten van het soortgelijk product voor hun rekening nemen, daadwerkelijk schade heeft geleden.

Tenslotte beroepen zij zich op schending van het evenredigheidsbeginsel, wat het niveau van de bij de bestreden verordening opgelegde antidumpingrechten betreft. Dienaangaande beklemtonen zij, dat het nagenoeg onmogelijk is om binnen de Gemeenschap ge vulcaniseerd schoeisel geleverd te krijgen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 165/97 van de Commissie van 28 januari 1997 tot instelling van een voorlopig antidumpingrecht op de invoer van bepaald schoeisel met bovendeel van textiel, van oorsprong uit de Volksrepubliek China en uit Indonesië (PB 1997, L 29, blz. 3).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 3283/94 van de Raad van 22 december 1994 inzake beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB 1994, L 349, blz. 1).

Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-74/97)

(97/C 166/37)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 maart 1997 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Büchel & Co Fahrzeugteilefabrik GmbH, gevestigd te Fulda (Bondsrepubliek Duitsland), vertegenwoordigd door W. A. Rehmann en U. Zinsmeister, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Bonn & Schmitt, advocaten aldaar, avenue Guillaume 62.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- Verordening (EG) nr. 71/97 van de Raad nietig te verklaren;
- artikel 13 van Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad overeenkomstig artikel 184 van het EG-Verdrag niet-toepasselijk te verklaren, voor zover zij de rechtsgrondslag voor Verordening (EG) nr. 71/97 vormt;
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster produceert voornamelijk rijwielonderdelen en verkoopt daarnaast ook afzonderlijke rijwielonderdelen (die niet in stellen zijn gefabriceerd), die onder meer uit de Volksrepubliek China worden geïmporteerd.

Met onderhavig beroep komt zij op tegen de referentieverordening (EG) nr. 71/97 van de Raad (hierna: „referentieverordening”), waarbij het oorspronkelijk voor rijwielen van oorsprong uit de Volksrepubliek China ingevoerde antidumpingrecht werd uitgebreid tot de invoer van onderdelen van rijwielen uit de Volksrepubliek China. Ofschoon wat verzoekster betreft geen sprake is van ontwijking van het antidumpingrecht, is haar geen vrijstelling van het ontwijgingsrecht verleend.

Verzoekster stelt nietigheid van de referentieverordening en baseert zich daarvoor voornamelijk op de volgende middelen:

Terwijl het onderzoek van de Commissie, naar aanleiding waarvan de referentieverordening is vastgesteld, enkel betrekking had op de invoer van complete geassembleerde onderdelen van rijwielen (assemblages), is het ontwijgingsrecht niet alleen opgelegd voor de desbetreffende assemblages, maar ook voor de afzonderlijke onderdelen, ongeacht of zij als stellen werden aangeboden of niet. Een dergelijke uitbreiding van de maatregelen wordt niet gedekt door artikel 13 van basisverordening (EG) nr. 384/96 (hierna: „basisverordening”).

Bovendien is de uitbreiding van het antidumpingrecht tot afzonderlijke rijwielonderdelen in strijd met het evenredig-

heidsbeginsel, daar de gekozen maatregelen niet geschikt zijn om het beoogde doel te bereiken en zij niet het minst bezwarende middel zijn.

In de referentieverordening wordt voor assembleurs die zich niet aan ontwijking schuldig maken, in een vrijstelling door de Commissie voorzien. Daarentegen moeten zuivere importeurs van rijwielonderdelen de door de referentieverordening ingevoerde procedure van de bijzondere toepassing door de nationale douaneautoriteiten volgen. Bij deze procedure worden voor de in de basisverordening voorziene vrijstelling van ondernemingen die zich niet schuldig maken aan ontwijking, nadere voorwaarden gesteld, welke niet worden gesteld in de basisverordening en derhalve zonder rechtsgrondslag zijn vastgesteld. Deze nadere voorwaarden leiden bovendien tot een beperking van het vrije goederenverkeer in de Gemeenschap en leveren derhalve een inbreuk op het beginsel van het vrije goederenverkeer op. Daarnaast levert de procedure van de bijzondere toepassing een schending van het eigendomsrecht op en is zij wegens het verschil in behandeling van assembleurs en importeurs in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

Bij wege van exceptie wordt betoogd, dat artikel 13 van de basisverordening, die de rechtsgrondslag vormt voor de referentieverordening, in strijd is met artikel VI van het GATT en met de overeenkomst inzake de toepassing van dit artikel, daar volgens artikel 13 van de basisverordening een ontwijgingsrecht kan worden opgelegd, zonder dat schade voor de bedrijfstak van de Gemeenschap behoeft te worden aangetoond. Bovendien wordt artikel VI van het GATT geschonden, doordat ingevolge artikel 13 van de basisverordening zelfs een ontwijgingsrecht kan worden opgelegd, wanneer de assemblage of productie van de goederen geschiedt door een belanghebbende die niet verbonden is met een importeur of producent wiens exporten van gelijksoortige producten aan het definitief antidumpingrecht zijn onderworpen.

Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-75/97)

(97/C 166/38)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 maart 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH, gevestigd te Fulda (Bondsrepubliek Duitsland), vertegenwoordigd door W. A. Rehmann en U. Zinsmeister, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Bonn & Schmitt, advocaten aldaar, avenue Guillaume 62.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- Verordening (EG) nr. 88/97 van de Commissie nietig te verklaren;

- Verordening (EG) nr. 71/97 van de Raad overeenkomstig artikel 184 van het EG-Verdrag niet-toepasselijk te verklaren, voorzover zij de rechtsgrondslag voor Verordening (EG) nr. 88/97 vormt;
- artikel 13 van Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad overeenkomstig artikel 184 van het EG-Verdrag niet-toepasselijk te verklaren, voor zover zij de rechtsgrondslag voor de Verordeningen (EG) nr. 88/97 en (EG) nr. 71/97 vormt;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster heeft reeds bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld tegen de Raad (zaak T-74/97).

Met onderhavig beroep komt verzoekster op tegen de vrijstellingsverordening (EG) nr. 88/97 van de Commissie (hierna: „vrijstellingsverordening”), die nadere regelen bevat voor de procedure van vrijstelling van ondernemingen, welke is vastgesteld bij de referentieverordening (EG) nr. 71/97 van de Raad (hierna: „referentieverordening”).

Bij de referentieverordening werd het oorspronkelijk voor rijwielen van oorsprong uit de Volksrepubliek China ingevoerde antidumpingrecht uitgebreid tot de invoer van onderdelen van rijwielen uit de Volksrepubliek China. Ofschoon wat verzoekster betreft geen sprake is van ontwijking van het antidumpingrecht, is haar geen vrijstelling van het ontwijkingrecht verleend.

Verzoekster stelt nietigheid van de vrijstellingsverordening en baseert zich daarvoor voornamelijk op de volgende middelen:

Het bij de vrijstellingsverordening voor importeurs ingevoerde systeem van de bijzondere toepassing voor de nationale douaneautoriteiten, volgens hetwelk ondernemingen niet reeds een vrijstelling wordt verleend wanneer zij zich niet schuldig maken aan ontwijking, doch daarvoor nadere voorwaarden stelt, wordt niet gedekt door artikel 3 van de referentieverordening of door artikel 13 van basisverordening (EG) nr. 384/96 (hierna: „basisverordening”), zodat het zonder rechtsgrondslag is vastgesteld.

Bij wege van exceptie betoogt verzoekster zich op de niet-toepasselijkheid van de referentieverordening en artikel 13 van de basisverordening te beroepen, voor zover zij de rechtsgrondslag vormen voor de vrijstellingsverordening. Hierbij baseert verzoekster zich voornamelijk op de argumenten die reeds in zaak T-74/97 zijn aangevoerd.

Beroep, op 27 maart 1997 ingesteld door Sofivo e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-76/97)

(97/C 166/39)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 maart 1997 beroep ingesteld tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen door Sofivo, gevestigd te Condé sur Vire (Frankrijk), Sofivo Production, gevestigd te Brece (Frankrijk), Sovinor, gevestigd te Condé sur Vire (Frankrijk), Denkavit France, gevestigd te Montreuil-Bellay (Frankrijk), Sobeval Viande, gevestigd te Périgueux (Frankrijk), Serval, gevestigd te Sainte Eanne (Frankrijk), Besnier Industrie, gevestigd te Bourgbarre (Frankrijk), Sovida, gevestigd te Chateaubriand (Frankrijk), Sica Ouest Elevage, gevestigd te Ploudaniel (Frankrijk), Guinde, gevestigd te Montauban de Bretagne (Frankrijk), Tarbouriech, gevestigd te Villeneuve sur Lot (Frankrijk), Mamellor, gevestigd te Charnay les Macon (Frankrijk), Coopagri Bretagne, gevestigd te Landerneau (Frankrijk), Collet et Compagnie, gevestigd te Chateaubourg (Frankrijk), Kermene SA, gevestigd te Saint Jacut du Mene (Frankrijk), en Vals, gevestigd te Champagne (Frankrijk), vertegenwoordigd door P. Denesle, advocaat te Rouen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Loesch, advocaat aldaar, rue Goethe 11.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren Verordening nr. 200/97 van de Commissie van 31 januari 1997;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters, dezelfde als in de zaken T-14/97, T-15/97, T-20/97 ⁽¹⁾ en T-61/97 ⁽²⁾, komen op tegen de manier waarop met richtlijn 200/97 ⁽³⁾, via de instelling van een extra premie voor het vervoerd op de markt brengen in de sector rundvlees, wordt opgetreden tegen de ongelijkheid van behandeling en tegen de mededingingsbeperkende discriminatie waartegen zij met hun beroepen in de eerdervermelde zaken zijn opgekomen.

Volgens verzoeksters heeft de Commissie in de bestreden verordening het principe van de toekenning van een extra premie opgenomen, die weliswaar differentieert wat het bedrag van de steun betreft, doch geenszins de ongelijkheid van behandeling en de mededingingsbeperkende discriminatie opheft. Volgens verzoeksters is de toekenning van een extra premie van een identiek bedrag, dat uitsluitend gebaseerd is op het gewicht van het geslachte dier, en afgezien van elke andere objectieve overweging inzake de marktvoorwaarden, niet van dien aard, dat zij het evenwicht tussen concurrerende producten kan herstellen.

Verzoeksters hebben in hun vorige beroepen uiteengezet, dat het gemiddelde gewicht van de karkassen die voor de premie in aanmerking komen, kan verschillen van lidstaat tot lidstaat, en dat dit verschil geen rechtvaardiging vindt in objectieve en relevante afwijkingen, zodat de betrokken bepalingen niet in overeenstemming zijn met artikel 40 van het Verdrag. De Commissie heeft evenwel in de bestreden verordening opnieuw referentiegewichten vastgesteld, zonder enig objectief aanknopingspunt.

Daarbij komt evenwel nog volgens verzoeksters, dat de Commissie, hoewel zij terecht meent dat de productie niet

langer voldoet aan de traditionele vraag op de markt, bepalingen vaststelt die niet geschikt zijn om de betrokken situatie te verhelpen. Het extra premiebedrag van 10 ecu per 108 kg voor dieren uit Frankrijk is namelijk volstrekt ongeschikt om de concurrentiesituatie te herstellen met bijvoorbeeld dieren uit Nederland, die voor 138 kg op de Franse markt kunnen worden verkocht tegen een hogere prijs, niet alleen vanwege het extra gewicht, doch ook vanwege de gunstiger prijs per kg voor dieren met een betere aanbiedingsvorm, waarvoor een premie van 60 ecu wordt toegekend.

(¹) PB nr. C 94 van 22. 3. 1997, respectievelijk op blz. 20, 21 en 22.

(²) Mededeling nog niet gepubliceerd in het Publikatieblad.

(³) Verordening (EG) nr. 200/97 van de Commissie van 31 januari 1997 houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3886/92 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen inzake de premie-regelingen in de sector rundvlees (PB nr. L 31 van 1. 2. 1997, blz. 62).

Beroep, op 27 maart 1997 ingesteld door J. Baiges Planas en 16 anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-77/97)

(97/C 166/40)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 maart 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door J. Baiges Planas, wonende te Brussel, V. Baretto-Piazzini, wonende te Brussel, A. Buttice, wonende te Brussel, P. Grasmann, wonende te Brussel, T. Hayes, wonende te Wezembeek-Oppem (België), L. Hersom, wonende te Brussel, O. Jones, wonende te Brussel, J.-L. Levy-Gorgeot, wonende te Bereldange (Luxemburg), S. Mallia, wonende te Overijse (België), F. Mazza, wonende te Steinsel (Luxemburg), Y. Pire, wonende te Brussel, W. Richer, wonende te Hoeilaart (België), J. Rodriguez Portero, wonende te Brussel, R. Smyth, wonende te Sterrebeek (België), A. Van Hamme, wonende te Grimbergen (België) en F. Walker, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door M.-A. Lucas, advocaat te Luik, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Korn, rue de Nassau 21.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie tot afwijzing van hun verzoek om herindeling,
- nietig te verklaren het besluit van de Commissie tot afwijzing van hun administratieve klacht,
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 (¹)

(¹) PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door F. J. Maetzu Nieva tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-78/97)

(97/C 166/41)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 maart 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door F. J. Maetzu Nieva, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juni 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 december 1996 houdende uitdrukkelijke afwijzing van zijn klacht;
- verweerder te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 (¹).

(¹) PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door M. A. Köhler tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-79/97)

(97/C 166/42)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 maart 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door M. A. Köhler, wonende te Wezembeek-Oppem (België), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juni 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 december 1996 houdende uitdrukkelijke afwijzing van zijn klacht;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 1 april 1997 ingesteld door Regione Toscana tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-81/97)

(97/C 166/43)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 1 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Regione Toscana, te Firenze, vertegenwoordigd door V. Vacchi en L. Bora, advocaten te Firenze, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij P. Benocci, rue de Vianden 50.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de brief van de Europese Commissie, directoraat-generaal Landbouw, van 21 november 1994 (VI/040551);
- nietig te verklaren de nooit aan verzoekster meegeerde handeling houdende schrapping door de Europese Commissie van de Gemeenschapsbijdrage die in het kader van het geïntegreerd mediterraan programma (PIM) was bestemd voor project nr. 88.20.IT.006.0 (drinkwatervoorziening in Toscane);
- nietig te verklaren de brief van 31 januari 1997 van de Europese Commissie, die verzoekster heeft ontvangen op 7 februari 1997, waarbij de Commissie haar kennis heeft gegeven van voormelde schrapping.

Middelen en voornaamste argumenten

De Regione Toscana komt op tegen de handeling waarbij de Commissie de financiële bijdrage heeft geschrapt die in het kader van het geïntegreerd mediterraan programma (PIM) was bestemd voor een project inzake drinkwatervoorziening in Toscane, in totaal voor een bedrag van ongeveer 900 000 ecu.

In dit verband zij eraan herinnerd, dat het verzoek om betaling van het saldo is gedaan bij brief van 31 maart 1995 van de Assessore regionale all'Agricoltura, die van de Commissie nooit een antwoord heeft ontvangen. In november 1996 heeft verzoekster, aangezien zij het gevraagde bedrag niet had ontvangen, de Commissie een rappel gestuurd, waarop deze heeft geantwoord, dat het verzoek om betaling van het saldo voor het betrokken project vóór 31 maart 1995 had moeten aankomen en in werkelijkheid vier dagen later is aangekomen, zodat de Gemeenschapsbijdrage ingevolge artikel 10 van Verordening nr. 4256/88 ⁽¹⁾ moest worden geschrapt.

Verzoekster voert in de eerste plaats schending aan van voormeld artikel 10 van Verordening nr. 4256/88, voorzover daarin niet is bepaald dat verzoeken om betaling vóór 31 maart bij de Commissie dienen aan te komen, doch wel dat de betrokken verzoeken vóór die datum moeten zijn ingediend. De brief van de Regione Toscana is derhalve een correcte toepassing van voormelde verordening, waarin het gaat over de uiterste datum van verzending van het verzoek, en niet over de uiterste datum van aankomst daarvan.

Tevens beroept verzoekster zich op schending van het evenredigheidsbeginsel. Gesteld dat de Regione Toscana de regeling niet correct zou hebben toegepast, quod non, moet worden vastgesteld dat haar een last wordt opgelegd die onevenredig is ten opzichte van het nagestreefde doel, in die zin dat de sanctie van het automatisch verlies van de waarborg wordt toegepast voor een inbreuk die veel minder ernstig is dan de niet-uitvoering van de hoofdverbintenis, waarvoor de waarborgsom als garantie dient.

Verzoekster voert ten slotte schending aan van het Gemeenschapsrecht, in de vorm van een miskenning van het beginsel van de bescherming van het gewettigd vertrouwen. Zij wijst in dit verband op het absolute stilzwijgen van de Commissie van mei 1995 tot november 1996. Dit stilzwijgen heeft bij de Regione Toscana het gewettigd vertrouwen doen ontstaan dat het voor het betrokken project bestemde bedrag zou worden betaald zodra het bewijs werd geleverd van de correcte voltooiing van bedoeld project.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 4256/88 van de Raad van 19 december 1988 tot vaststelling van bepalingen voor de uitvoering van Verordening (EEG) nr. 2052/88 met betrekking tot het EOGFL, Afdeling Oriëntatie (PB nr. L 374 van 31. 12. 1988, blz. 25), zoals gewijzigd bij Verordening nr. 2085/93 van 20 juli 1993 (PB nr. L 193 van 31. 7. 1993, blz. 44).

Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door P. Rousseaux tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-82/97)

(97/C 166/44)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 maart 1997 beroep ingesteld tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen door P. Rousseaux, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juni 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 december 1996 houdende uitdrukkelijke afwijzing van zijn klacht;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 1 april 1997 ingesteld door Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-83/97)

(97/C 166/45)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 1 april 1997 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba), gevestigd te Parijs, vertegenwoordigd door J. Manseau, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, rue Mathias Hardt 8-10.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 20 januari 1997, referentie: XV/B3/MM/(96) D/2312;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een Franse vennootschap die actief is in de sector van de spoorweginfrastructuur, komt op tegen het besluit van de Commissie waarbij deze haar klacht tegen de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) heeft geseponeerd. Deze klacht betrof de voorwaarden van een openbare aanbesteding betreffende de levering van monoblokbetondwarsliggers op basis van een kwalificatiesysteem van de NMBS. De klacht was met name hierop gebaseerd dat de afwijzing van de offerte we-

gens technische niet-conformiteit volgens verzoekster op de onjuiste overweging berust dat monoblokbetondwarsliggers, waarvoor SNCB heeft gekozen, en biblokbetondwarsliggers, die verzoekster aanbiedt, niet perfect substitueerbaar zijn. Het bestreden seponeringsbesluit zou die technisch onjuiste beoordeling bekrachtigen.

De Commissie baseerde haar seponeringsbesluit op het ontbreken van communautair belang bij een eventuele niet-nakomingszaak tegen de Belgische staat.

Tot staving van haar aanspraken beroept verzoekster zich om te beginnen op schending van wezenlijke vormvoorschriften. Enerzijds heeft de Commissie verzoekster nooit gehoord, en anderzijds heeft zij nagelaten aan te geven op basis van welke normatieve bepaling zij heeft besloten het onderzoek niet voort te zetten. Bij haar beoordeling van de betrokken aanbesteding kon de Commissie zich niet rechtmatig in abstracto op het Gemeenschapsrecht inzake openbare aanbestedingen baseren, zonder rekening te houden met de mededingingsregels. Dienaangaande moet worden vastgesteld, dat het bestreden besluit in strijd is met artikel 86 van het Verdrag, juncto artikel 90, lid 2. Verzoekster betoogt dat de NMBS in België over een monopolie inzake de spoorwegexploitatie beschikt, dat haar de bevoegdheid is verleend het op haar spoornet gebruikte materieel goed te keuren, en dat de technische specificaties die in het onderhavige beroep aan de orde zijn, uitsluitend de afzet van ingevoerde producten benadelen.

Ten slotte beroept verzoekster zich op onjuiste beoordeling van de feiten en op machtsmisbruik. Dienaangaande preciseert zij dat de Commissie op het gebied van de mededinging, wanneer aan de voorwaarden voor een inbreuk voldaan is, de betrokken ondernemingen economische sancties kan opleggen. Haars inziens heeft de Commissie een seponeringsbesluit betreffende de aan de NMBS verweten feiten vastgesteld met de uitsluitende bedoeling de terzake geldende Gemeenschapsregeling niet toe te passen, door te concluderen dat er onvoldoende communautaire belangen op het spel stonden om de Belgische staat te vervolgen. Door nu de Belgische staat en niet de NMBS op de korrel te nemen tracht verweerster haar besluit onaantastbaar te maken, gezien de vaste rechtspraak over de toepassing van artikel 169 van het Verdrag.

Beroep, op 3 april 1997 ingesteld door Horeca-Wallonie tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-85/97)

(97/C 166/46)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 3 april 1997 beroep tegen Commissie

van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Horeca-Wallonie, gevestigd te Namen (België), vertegenwoordigd door G. Bouneou, advocaat te Luxemburg en J. Materne en A. Bernard, advocaten te Luik (België), domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Bouneou, advocaat aldaar, avenue du Bois 15.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van de Europese Gemeenschappen dat is vervat in de brief van 24 september 1996 aan de Belgische staat, in de persoon van zijn minister van Buitenlandse Zaken;
- De Commissie in de kosten van de procedure te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Fédération d'hôteliers, restaurateurs et cafetiers de Wallonie komt op tegen het feit dat een ontwerpdecreet van de Waalse regering betreffende het sociaal toerisme in het Waalse Gewest, waarin is voorzien dat de in de zin van artikel 2 daarvan „erkende verenigingen” in aanmerking komen voor subsidies, ofschoon zij tot 49% van de reële bezetting van elk ontvangstcentrum mogen voorbehouden voor gasten die niet onder het sociaal toerisme vallen, in overeenstemming met de gemeenschappelijke markt is verklaard, en tegen de weigering van de Commissie om terzake de procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag in te leiden. Dienaangaande wijst verzoekster erop dat de tekst van het ontwerp, zoals hij is opgesteld, het de centra voor sociaal toerisme mogelijk maakt de ondernemingen van de privé-sector rechtstreeks en deloyaal te beconcurreren.

Tot staving van haar aanspraken voert verzoekster aan dat de cijfers die de Commissie vermeldt in haar brief waarin het bestreden besluit is vervat, uitsluitend op het Waalse Gewest zijn gebaseerd, dat zij niet met de werkelijkheid stroken en onnauwkeurig zijn.

Zij stelt dat zij een veel nauwkeurigere analyse van de gevolgen van de voorgenomen subsidies kan overleggen, welke subsidies bovenop de structurele financiële en fiscale voordelen komen die de centra voor sociaal toerisme als verenigingen zonder winstoogmerk genieten.

Zij verzoekt derhalve om inleiding van de procedure van staatssteun krachtens artikel 93, lid 2, van het Verdrag, zodat de belanghebbenden, waaronder zichzelf, opmerkingen kunnen indienen op basis van een toegankelijk dossier dat relevante, met name statistische en financiële informatie bevat.

Beroep, op 4 april 1997 ingesteld door G. Van Dyck tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-87/97)

(97/C 166/47)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 4 april 1997 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door G. Van Dyck, wonende te Wuustwezel (België), vertegenwoordigd door G. Vandersanden en M.-A. Marx, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het onderhavige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- bijgevolg, het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 21 juni 1996 houdende weigering om de indeling van verzoeker te herzien met toepassing van artikel 31, lid 2, van het Statuut, nietig te verklaren, en voorzover nodig het besluit van 27 december 1996 houdende afwijzing van de klacht die op 9 september 1996 door verzoeker werd ingediend, nietig te verklaren;
- de Europese Commissie te veroordelen tot het nemen van al de gepaste gevolgen van het tussen te komen arrest, waarbij de achterstallige wedden dienen vermeerderd te worden met moratoire interesten aan 8% vanaf de indiensttreding van verzoeker;
- de Commissie te veroordelen tot alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- Schending van artikel 31, lid 2, van het Statuut

De Commissie heeft bij de indeling van verzoeker geen rekening gehouden met de bestaande bijzondere omstandigheden — namelijk verzoekers opleiding en ervaring — en heeft derhalve geen indelingsbesluit als bedoeld in artikel 31, lid 2, van het Statuut genomen.

- Schending van het non-discriminatiebeginsel

De Commissie heeft het non-discriminatiebeginsel geschonden door bij de aanstelling in vaste dienst van tijdelijke functionarissen rekening te houden met de beroepservaring die dezen tijdens hun tewerkstelling als tijdelijk functionaris hebben opgedaan, doch de ervaring en opleiding van ambtenaren op proef niet in aanmerking te nemen.

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur

Door de Nederlandstalige klacht in het Frans te beantwoorden en door verzoeker bij zijn aanstelling niet in

te lichten over de draagwijdte van artikel 31, lid 2, van het Statuut, heeft de Commissie bovengenoemde beginselen geschonden.

Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door H. Jacobs tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-88/97)

(97/C 166/48)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door J. Jacobs, wonende te Steenokkerzeel (België), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 20 juni 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 december 1996 houdende uitdrukkelijke afwijzing van zijn klacht;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door M. Barfod tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-89/97)

(97/C 166/49)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door M. Barfod, wonende te Sint-Genesius-Rode (België), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juni 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 december 1996 houdende uitdrukkelijke afwijzing van zijn klacht;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door M. Frix tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-90/97)

(97/C 166/50)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door M. Frix, wonende te Rosières (België), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juli 1996 tot afwijzing van haar verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 december 1996 houdende uitdrukkelijke afwijzing van haar klacht;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door P. Salez tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-92/97)

(97/C 166/51)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door P. Salez, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juni 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 december 1996 houdende uitdrukkelijke afwijzing van zijn klacht;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door Minh-Hong Pham tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-93/97)

(97/C 166/52)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Minh-Hong Pham, wonende te Brussel (België), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 juni 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;

- voorzover nodig nietig te verklaren het expliciete besluit van de Commissie van 27 december 1996 tot afwijzing van zijn klacht;

- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door B. Nau tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-94/97)

(97/C 166/53)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door B. Nau, wonende te Strombeek-Bever (België), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juni 1996 tot afwijzing van haar verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het expliciete besluit van de Commissie van 27 december 1996 tot afwijzing van haar klacht;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door M. L. Brichard tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-95/97)

(97/C 166/54)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door M. L. Brichard, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door N.

Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 21 juni 1996 tot afwijzing van haar verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het expliciete besluit van de Commissie van 27 december 1996 tot afwijzing van haar klacht;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door L. Rappe tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-96/97)

(97/C 166/55)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door L. Rappe, wonende te Hoegaarden (België), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juni 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;

- voorzover nodig nietig te verklaren het expliciete besluit van de Commissie van 27 december 1996 tot afwijzing van zijn klacht;

- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 7 april 1997 ingesteld door D. Callebaut tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-97/97)

(97/C 166/56)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 april 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door D. Callebaut, wonende te Mondorf-les-Bains (Luxemburg), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juli 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 december 1996 houdende uitdrukkelijke afwijzing van zijn klacht;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.